

84

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

CRIȘAN FĂGERAȘU

O IUBIRE DIN ANUL 41.042

★★

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

CRIȘAN FĂGERAȘU

O IUBIRE DIN ANUL 41.042

★ ★

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
84

Dragi cititori,

Vă rugăm să ne scrieți impresiile și observațiile dv. critice cu privire la acest roman și la prezentarea lui grafică.

Adresa noastră este: Colecția „Povestiri științifico-fantastice“ a revistei „Știință și tehnică“, Casa Scînteii, Piața I. V. Stalin nr. 1, raionul I. V. Stalin, București.

MANUSCRISELE NEPUBLICATE NU SE ÎNAPOIAZĂ

★

MANUSCRISELE NEDACTILOGRAFIATE NU SE IAU ÎN CONSIDERAȚIE

Coperta-desen: D. IONESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Intre oamenii anului 41.041 s-a ivit pe neaşteptate „Arca lui Noe", o veche astronavă plecată de pe pămînt cu multe milenii în urmă. Deosebirea de timp pe care o creează viteza unei rachete cu viteze foarte mari a făcut ca pe „Arca lui Noe" să se perinde abia cîteva generaţii, în vreme ce umanitatea trăitoare pe Pămînt a evoluat mult, oamenii ajungînd — între altele — să trăiască şi peste 400 de ani.

Un accident a făcut ca vechea rachetă, încă din clipa cînd a apărut, să aibă motoarele distruse; de aceea, ea se prăbuşeşte acum spre Soare, care o va mistui. Pe bord, într-o ultimă îmbrăţişare, se află tinerii Pit şi Lu. Omenirea nu are cum să capteze pe cale electromagnetică racheta. Ols însă, un bărbat de 232 de ani, care este responsabilul Pămîntului (planeta noastră a devenit muzeu şi casă de odihnă) se repede să salveze „Arca lui Noe", cu o metodă primitivă, de mult uitată.

Povestitorul spune despre sine că trăieşte în apropierea anului 50.000; de aceea, înfăţişează evenimentele anului 41.041 ca şi cînd ele s-ar fi petrecut cu 9.000 de ani înainte de el.

In capitolul precedent, Ols tocmai a căpătat din partea Omenirii aprobarea de a-şi risca viaţa pentru a încerca să salveze vechea rachetă.

CAPITOLUL VII

(Continuare din numărul trecut)

Cu tot materialul rezistent al rachetei sale, Ols simţea cum aliajul se încinge încetul cu încetul. Pe „Arcă", al cărei interior îl vedea prin ecran, cîteva obiecte inflamabile — filme, fotografii, hîrtie — începuseră să ia foc, împuţinînd oxigenul şi aşa destul de rar; pînă şi lîngă mantaua plastică de culoare albă, menită să proteguiască trupul vitezei fete, o fîşie subţire de pînză începuse să fumege. Acum traseul rachetei putea fi urmărit prin televiziunea directă, telescopică; asta însemna o apropiere atît de mare, încît Ols era sigur că

ar putea să vadă „Arca" direct în telescop, de-ar fi putut înfrunta lumina Soarelui.

— Rog să se aprobe, în mod excepțional, un excitant rapido-încetinitor.

Era un tip vechi de excitant, care activa în așa măsură funcțiunile creierului, încît împărțea fiecare secundă într-o sută de părți egale: creierul avea senzația că fiecare din aceste frînturi e lungă cit o secundă. Judeca deci fără grabă, știind că pentru o hotărîre are la îndemînă timp suficient, cîntărea fără grabă argumentele pro și contra, astfel încît izbutea — fără pripeală, dar cu o iuțeală fantastică — să ia, în numai cîteva fracțiuni de clipă, o hotărîre „îndelung" chibzuită și să dea la timp un impuls just piloților automați subelectronici.

Undele excitante îi parveniră lui Ols în ultimul moment, pe linia de interferență cu raza marii curbe; de aici încolo era granița Soarelui, teritoriul pe care Omenirea nu mai putea trimite decît unde de vizibilitate și în care nu mai putea interveni direct decit cu sonde de investigație. Era un soare prea mare, și răgazul era prea mic ca să mai poți muta astrul din loc.

Era clar că navele au pătruns pe marele teritoriu al atotputerniciei focului. Ciocul „Arcei lui Noe" deveni dintr-o dată incandescent și, in clipa următoare, dispăru, mistuit. Fusese un cioc lung de 1 km, un fel de ac, din aliaj special. In mii și mii de ani rezistase și se refăcuse din mers, dar niciodată la o asemenea apropiere fatală de un soare gigant. O clipă după aceea se mistui și brațul metalic scos din corpul „Arcei"; bătrîna rachetă se dete peste cap și își acceleră viteza de cădere.

— Ols, întoarce-te...! răsună o voce bine cunoscută.

Tresărind, Ols văzu cele două mări albastre ale ochilor Maloniei, femeia pe care o iubise, o pierduse și pentru care comisese singura greșeală mai gravă a vieții sale. In treizeci de sutimi de secundă, înăbușindu-și tresăltările inimii, Ols cercetă sub toate aspectele această chemare care îl răscolise adînc. Marea delicatețe a Maloniei o împiedicase ca — în fața televizoarelor întregii omeniri — fie chiar și în această clipă supremă, să-i strige totul: „Ols, întoarce-te, voi fi a ta și tu al meu!" Dar chiar din acest scurt „întoarce-te!" și din oceanele albastre ale ochilor ei parcă infiniți, Ols deslușise totul. Avea siguranța că-și va putea reface dragostea — unica și veșnica iubire a vieții sale — întorcînd spatele morții arzătoare care, în așteptarea lui, îi pătrunsese haina de unde albastre, și-i pîrlea sprîncenele.

Cu un sentiment de nestăpînită bucurie, ca un înecat care se întoarce la viață, fără să se uite la manete — privea țintă numai la statura superbă, de peste 2 metri înălțime, a Maloniei — dibui cu mîna, în căutarea manetei de retur.

După o sutime de secundă, care îi păruse cit un veac, mîna se întoarse, neputincioasă. In fața sa apăruse — nu pe ecran, ci în ochii lăuntrici ai amintirii — corpul strălucitor, întins ca un arc, al fetei din racheta din față, și apoi abandonul ei, cînd, cu brațele

căzute în lături, părea că își oferă existența fie Omenirii, fie Soarelui devorator — cui va putea s-o smulgă. Nu, nu era atracție fizică și nici dragoste! Ols simțea însă că imaginea Maloniei și a vieții însăși pălește în fața acelei frînturi de omenire care gonea spre marele neant al flăcărilor, pălește în fața acelui trup strălucitor de sudoare, care parcă exprima și truda, și frumusețea, și poezia ascunsă a unei omeniri de mult dispărute. Era un crîmpei din infinitatea trecutului și poate și a viitorului, era infinitul, chemarea cea mare, și Ols își menținu racheta pe aceeași direcție, de astă dată fără șovăire.

În 54 de sutimi de secundă calculă un salt ca de panteră, care-i împăienjeni ochii. Saltul aduse fulgerător nava lui în fața „Arcei lui Noe". Era și timpul: un dușman mai teribil decît incendiul pîndea vechea rachetă de 15 km. Metalul începuse să lase fisuri: asta însemna că, dintr-o clipă într-alta, aerul — ținut sub presiune înăuntru — ar putea scăpa în vidul înconjurător. Chiar dacă vechea rachetă nu exploda, asta ar fi dus la dezagregarea ei și la moartea tuturor pasagerilor. Interpunîndu-se între „Arcă" și Soare, Ols și nava lui primeau acum cea mai mare parte a îngrozitoarei călduri: cu toată rezistența sa și a navei, simțea cum ochii îi lăcrimează și cum părul, în ciuda învelișului său de unde albastre, începe să-i sfîrîie pe cap.

Planul lui Ols era inspirat dintr-o veche povestire din viața fostelor căi ferate: să intercepteze racheta prin mijloace mecanice, alergînd înaintea ei, și lăsîndu-se ușor tamponat de ea, pînă o oprește și-o întoarce din drum. Pericolele erau multiple: dacă ar fi frînat prea brusc, racheta din spate, cu o viteză mai mare, s-ar fi ciocnit de el cu putere și ambele nave ar fi explodat în vid. Însă dacă nu frîna destul de iute, exista riscul ca navele să se apropie prea mult de imensa căldură sau să intre atît de puternic în zona de atracție a Soarelui gigant, încît să nu se mai poată întoarce. Dacă Ols și racheta sa și-ar fi păstrat degravificarea, lucrurile ar fi fost mai simple; dar Ols știa că la primul șoc cu aliajul vechi al „Arcei lui Noe" exista primejdia unei descărcări subite, în urma căreia atît el cît și nava lui să-și recapete greutatea și să cadă sub atracția Soarelui. Pericolul dublu, din față și din spate, dar mai ales caracterul primitiv al unei interceptări mecanice, atunci cînd de mii de ani oamenii nu mai foloseau decît interceptări magnetico-gravitaționale, făcuse ca nimănui pe lume să nu-i vină ideea unei asemenea tamponări curioase. Trebuise să țîșnească din necunoscut o rachetă veche de zeci de mii de ani pentru ca un om să-și poată aminti de interceptarea mecanică.

Ols, abătîndu-se de la indicațiile consiliului, încercă să frîneze pe cale subelectronico-magnetică racheta din spatele lui. Dar toate bobinele dinăuntru ale „Arcei" erau distruse; vechea masă metalică nu mai putea primi nici un impuls. La o navă modernă, însuși aliajul ei putea permite o receptare; „Arca lui Noe" însă avea un aliaj arhaic.

În retrovizor, bărbatul văzu cu groază că întreaga coadă a „Arcei", cu vreo mie de oameni în ea, începuse să se topească, apoi explodă, pierzîndu-se în spațiu. De n-ar fi fost viteza, explozia ar fi

distrus cu siguranţă întreaga „Arcă". Dar, desprinzindu-se cu iuţeală de partea explodată, corpul central al navei, despărţit etanş de coadă, rămase neatins.

În sutimi de secundă, Ols se gîndi să accelereze, dar ar fi căzut definitiv în abisul gravitaţional al Soarelui, aşa că acceptă şocul. Cîteva secunde şi nava-sferă va fi tamponată din urmă de către „Arca lui Noe". Cît de tare? Acele cadranului ii indicau că nava sa înaintează mai incet cu un kilometru pe secundă decît racheta din spate: urmă o ciocnire teribilă şi Ols, simţindu-şi corpul străbătut de o durere ascuţită, îşi recăpătă greutatea şi, in urma acceleraţiei, căzu pe spate.

Cînd se ridică, întreaga sferă a rachetei sale părea un iad; cele cîteva cadrane rămase intregi ii arătau că pe dinafară metalul a început să se topească. Cu un oftat de uşurare, văzu însă că centrul „Arcei lui Noe" rămăsese întreg şi că, după îndepărtarea cauzată de tamponare, se lipeşte acum de nava sa. Metalele încinse ale celor două nave fuzionau acum automat la o mare căldură, împiedicînd vidul exterior să năvălească în corpul rachetelor. Vîjiind năprasnic, oxigenul încerca să iasă afară. Ols simţi o duhoare înspăimîntătoare. Privind la cîţiva kilometri îndărăt, văzu că ciocul rămas bont al „Arcei" pătrunsese in sfera sa. Lipsa de oxigen, miasmele de muribunzi, de metal topit, purtate prin curenţi de aer pînă la el, ii dădeau ameţeli.

Fără să piardă o clipă, întoarse pînă la capăt manşa de retur şi, cu un uruit sinistru, vibrind şi tresăltind, ciudata navă formată din ciocnirea a două rachete îşi schimbă direcţia: spre Pămînt!

După trei secunde deveni însă clar că dreapta spre Pămînt e iarăşi curbată de minioasa forţă gravitaţională a Soarelui. Capcana din care Ols încercase să salveze „Arca lui Noe" se intorcea acum impotriva lui. Propria lui navă se apropiase prea mult de Soare: recăpătîndu-şi greutatea, nu mai putea rezista acum la uriaşa atracţie şi mai era impovărată şi de corpul central al „Arcei".

Ols simţea cum ii scad forţele, de parcă ar fi fost una cu motoarele care, încet-incet, ca la un luptător al cărui braţ e destins cu forţa de braţul unui atlet mai puternic, cedau în faţa atracţiei Soarelui. Ols îşi aminti de anii petrecuţi la trapezul de gimnastică, de forţa lui fizică şi, in ultima clipă, de imaginea fetei care zăcea la numai cîţiva kilometri depărtare, acoperită de o manta albă. Dar degeaba: ochii i se împăienjeniseră şi, scăpînd manetele de comandă, căzu ca mort.

Cînd se trezi, simţea o usturime şi o sete grozavă. Era gol, hainele sale de raze se pierduseră în spaţiu, părul de pe el arsese şi tot atleticul său corp bronzat era acum roşu, plin de arsuri şi de sînge. Se ridică ameţit şi, sub greutatea propriului său trup, tălpile goale ale picioarelor, lipite de metalul infierbîntat, fură străbătute de o durere insuportabilă. Ols era însă rezistent. Privi in jur şi văzu pe un ecran marea albastră a ochilor Maloniei, scăldaţi in lacrimi. Pe faţa ei, în timp ce cerceta chipul şi trupul ars al bărbatului iubit, plu-

tea un sentiment ciudat, de stăpînă, posesoare şi supusă totodată, un regret parcă, sau poate o dulceaţă a regăsirii.

Însă Ols n-avea timp să-i analizeze sentimentele: pe două spaţii ecranice din stînga văzu un spectacol care făcu inima să-i bată cu putere.

Nava lui, laolaltă cu „Arca lui Noe", plutea, cu o viteză de melc, îndărăt, spre Pămînt. Un bandaj de unde negre împiedica cele două nave să piardă aerul acolo unde lipsea metalul. O imensă jerbă răcea văzînd cu ochii metalele înfierbîntate.

Dar cel mai grozav spectacol îl oferea o stranie şi gigantică îngrămădire de sfere, care se învîrteau necontenit.

Ideea era simplă şi ingenioasă: după tehnica primelor staţii satelitice interplanetare, fusese formată o imensă planetă, alcătuită din sferele a mii de rachete-pilot. Proptite pe linia ultimei mari curbe şi învîrtindu-se, transmiţînd mai departe energia unor magneţi colosali de pe toate planetele, îngrămădirea aceea sferică atrăgea înspre ea şi îi smulgea Soarelui cele două victime ale sale.

Era totuşi, un pitic pe lîngă Soare; dar, acţionînd mai la periferia limitei de atracţie a Soarelui, acest pitic gigantic rezolvase raportul de forţe, rechemînd la sînul Omenirii pe copiii ei.

Ols, care de mult acceptase filozofic faptul că strămoşii săi pierduseră somnul, simţi de astă dată un regret ascuţit. Aşa cum era, cu trupul dezgolit de orice unde şi ars, ar fi vrut să se culce pe metalul încă încins şi să doarmă, să doarmă, să doarmă.

CAPITOLUL VIII

Maşinile calculatoare şi de vot, în rare ceasuri de răgaz — ca să se descarce de balastul milioanelor de informaţii primite si să le armonizeze pe cele necesare înăuntrul lor — erau lăsate să funcţioneze în gol; acum, pînă şi ele, lăsate în largul lor, nu calculau şi nu votau decît frînturi de păreri în legătură cu „Arca lui Noe". Trecuse aproape un an de la salvarea străvechii nave interplanetare şi totuşi, încă şi acum, trilioanele de oameni de pe toate planetele erau parcă înnebuniţi, atît de pasionat dezbăteau tot ce era în legătură cu „Arca".

Fuseseră supuse unui examen amănunţit toate evenimentele petrecute. Se dovedise salvatoare ideea de a crea o planetă artificială, alcătuită din corpurile a mii de nave-sferă-pilot, care să atragă „Arca lui Noe" şi racheta lui Ols. Ideea aparţinuse secretarului intragalactic.

Totuşi, analizînd comportarea lui, Consiliul secretariatului aminti că secretarul a ţinut un discurs de 132 de secunde! In momente hotărîtoare, un asemenea discurs era neiertat de lung. Oamenii, pe atuncea, mai foloseau limbajul sonor. Aşadar, a vorbi prea mult, a vorbi inutil, era un păcat dintre cele mai grave şi mai aspru reprimate de societate: intra în categoria delictelor nervoase. Vă amintiţi, desigur, că din cauza organizaţiei psihice complexe a omului, între altele şi

din cauza lipsei de somn, tot ce putea şubrezi nervii — excitantele, comportarea brutală faţă de semeni etc. — alcătuia un atentat, uneori mortal, la sănătatea individului şi la morala societăţii. Or, a vorbi inutil şi a repeta fără rost lucruri ştiute era un delict de ordin nervos, agravat de un delict de ordin practic. Căci, neavînd de trăit pe atunci decît cel mult 400—450 de ani, oamenii nu înţelegeau să-şi irosească degeaba secundele. Prin mileniul 30, cînd dispăruseră de mult hoţii şi alţi răufăcători, şi cînd pedeapsa cu moartea fusese de mult abolită, Omenirea — exasperată de faptul că nu se poate apăra îndeajuns de flagelul vorbăriei — spînzurase demonstrativ patru flecari. Erau băieţi de treabă, dar umanitatea a vrut să dea un exemplu drastic de autoapărare a creierilor ei. Cam în aceeaşi perioadă s-au propus cîteva norme cam exagerate, de suspendare a oricărui fel de a vorbi prea îndelung. Dar femeile — alcătuind pe atunci majoritatea populaţiei — au respins prin votul lor masiv aceste propuneri. Aşadar, în iubire, în relaţiile personale, la sport, în odihnă, în concedii, cum era şi firesc, nu exista nici o limitare: dar de îndată ce intra în joc soarta unui mare număr de oameni, vorbitul in faţa unei adunări, a televizoarelor, flecăreala in cursul muncii ş.a.m.d., norme severe începeau imediat să acţioneze. De altminteri, încă din primele clase de şcoală, copiii erau învăţaţi să facă deosebire între vorbitul in public şi cel din relaţiile personale. Aşa se face că discursul de 132 de secunde al secretarului intragalactic, rostit inutil intr-un moment cînd era in joc soarta celor două nave, reprezenta o greşeală de neiertat. Insăşi ideea de salvare avusese unele cusururi; secretarul intragalactic fu deci schimbat din tură înainte de termen. Omenirea avusese însă in vedere următorul fapt: la o rachetă atit de veche ca „Arca lui Noe" se produceau evenimente imposibil de prevăzut; nimeni nu se gîndise că s-ar putea să apară cindva o navă lipsită de orice bobină subnucleonică, care să permită receptarea ei prin unde. Deci secretarul nu mai primi vreo altă sancţiune, dar oamenii avură grijă să aleagă în locul lui un savant care, între 29 specialităţi, era la curent şi cu tehnicile arhaice.

O mare dezbatere mondială de cîteva luni se încinse şi in jurul comportării Maloniei. Citeva miliarde de oameni protestaseră la coordonatorul central al televiziunii. Ei cereau socoteală: de ce a fost Malonia autorizată să apară pe ecranul mondial? De ce să-l influenţeze ea pe Ols, chemîndu-l să se intoarcă, intr-un moment cînd acţiunile lui fuseseră hotărîte prin votul mondial viu?

Centrul coordonator se apără spunînd că Malonia incercase să se imbarce pe o navă de salvare, intr-o acţiune desperată. Fusese impiedicată, deoarece de multe milenii exista tradiţia ca rudele — dată fiind fragilitatea nervoasă a oamenilor — să nu fie admise in nici un fel de expediţii de salvare, ci să stea sub control psihic. Malonia, la drept vorbind, nu era ruda lui Ols, dar toţi oamenii înţeleseseră tacit că ea se va intoarce la Ols. Ca să respingă cererea ei de a-i vorbi lui Ols, ar fi fost cu totul inuman, atunci cînd nu se ştia dacă Ols va mai scăpa cu viaţă sau nu. După o dezbatere de citeva

luni, chestiunea fu închisă, cu o uşoară mustrare adusă Maloniei pentru lansarea unui apel netrecut nici măcar prin votul automat.

La Ols era grav felul cum sărise în spaţiu singur, fără aprobare, şi mai ales faptul că fusese gata să renunţe la calitatea de Om.

— Dacă noi, trilioane de oameni, cu tehnica noastră perfectă, am fi lăsat pînă la urmă să se prăpădească sub ochii noştri o rachetă trimisă de omenirea care a trăit cu zeci de mii de ani înainte, atunci puteam renunţa la calitatea de Om, explicase Ols.

Omenirea socoti că apariţia unei rachete vechi de zeci de mii de ani era un fapt atît de excepţional, incit putea motiva cele mai neaşteptate reacţii, inclusiv renunţarea la calitatea de Om. Gravitatea cîtorva acţiuni şi cuvinte nechibzuite ale lui Ols era compensată prin ingeniozitatea de care dăduse dovadă. Eroismul său fireşte că nu conta. Eroismul era încă de atunci un lucru comun tuturor oamenilor normali şi, în privinţa eroismului, nu existau decit mărunte deosebiri fiziologice. Dar în ce priveşte gradul de ingeniozitate şi erudiţie, deosebirile şi meritele personale erau încă destul de mari. Se hotărî deci ca Ols să fie lăsat mai departe în munca sa de reabilitare, ca administrator al Muzeului şi Sanatoriului Central sau, cum îi spunem în această povestire, al Pămîntului.

Dintre cei peste 4.000 de locuitori ai rachetei, putură fi redaţi vieţii mai puţin de jumătate; restul pierise in cursul catastrofei sau mai tîrziu.

— Să-i lăsăm pe Pămînt?

Această întrebare fusese adresată Omenirii de către Consiliul ştiinţific şi galactic. La urmă, în 55 de secunde, noul secretar galactic, apărînd pe toate televizoarele Omenirii, comunică:

— Planeta sanatorială e cea mai potrivită pentru însănătoşirea supravieţuitorilor. Clima ei este în esenţă clima în care au trăit strămoşii lor apropiaţi. Trimiterea lor acolo e şi un omagiu adus celor 280 de pămînteni care au pornit expediţia „Arcei lui Noe". S-a pus întrebarea: Unde să fie duşi supravieţuitorii: în locuinţele noastre moderne şi igienice sau în case asemănătoare cu acelea locuite de strămoşii lor cînd au părăsit Pămîntul? Răspuns: Pînă la vindecare, s-a amenajat un sanatoriu care le reproduce condiţiile de existenţă de pe „Arca lui Noe". Chiar dacă nu erau condiţiile cele mai bune, sînt de preferat deocamdată, pentru că acestea-s condiţiile cu care este obişnuit corpul şi psihicul lor.

Desigur însă că răspunsurile nu puteau mulţumi oamenii curioşi. Pînă atunci mileniile 2—9 fuseseră un capitol oarecare al istoriei omenirii: acum erau studiate cu o sîrguinţă specială. Fiecare copil de cinci ani ştia acum că, incepînd cu mileniul 2, la mai bine de 2000 de ani după lansarea primului satelit artificial, cind o parte apreciabilă a galaxiei fusese explorată, porniseră în expediţie mai multe rachete tip „Arca lui Noe". Plecată în anul 8900 al erei noastre, „Arca lui Noe 124", despre care a fost vorba aici, era una dintre ultimele. Numele arhaic se trăgea de la legenda lui Noe: într-adevăr, racheta pornea cu un echipaj relativ restrins şi cu un număr mic de animale

pentru hrană naturală, cu culturi agrare etc. Pe măsură ce nava lua viteză, o dată cu trecerea timpului, tinerii navigatori căpătau copii, apoi nepoţi, şi astfel se succedau mai multe generaţii pe navă — drumul ei fiind prevăzut să dureze minimum 5.000 de ani, aşa încît să se poată apropia de marginile galaxiei noastre sau chiar să treacă dincolo de ea. Din cauza sorocului acesta lung de 5 milenii, navigatorii fiecărei rachete „gigant" care pleca n-aveau de unde să ştie dacă aceia care porniseră cu mii de ani înaintea lor se vor mai întoarce sau nu.

In anul 7115, cînd se împlini sorocul pentru reîntoarcerea „Arcei lui Noe 1", Consiliul ştiinţific superior spusese Omenirii:

— Oprim plecarea „Arcelor lui Noe". E primejdios. Nu s-a mai întors nici una.

Omenirea însă — care pe atunci se instalase confortabil in subteranele citorva planete învecinate cu Pămîntul — primi vestea fără mare plăcere.

— Greşiţi! i-a strigat Consiliului ştiinţific un grup de tineri savanţi. Pînă acum nu trebuia să se reîntoarcă decît o singură navă: „Arca lui Noe 1". Hai să zicem că nava s-a prăpădit. Dar gîndiţi-vă: asta era o navă făcută prin anul 2000, cu o tehnică rudimentară. Azi, după 5.000 de ani, putem face nave care pot merge la infinit, atîta vreme cit cad pe ele razele vreunui astru oarecare. Or nu există punct lipsit de razele vreunui astru. Voi uitaţi că e vorba de rachete care pot merge oricit, la infinit.

— Nu uităm, a răspuns calm preşedintele consiliului. Dar e nevoie de multe mii şi mii de ani — lumină ca să ieşi din galaxia noastră; primejdiile sint numeroase: de ce să trimitem oamenii la moarte?

Din curiozitate ştiinţifică, răspunseră tinerii anului 7115, şi pentru că nu riscă neapărat moartea acela care merge pe o rachetă ce poate înainta la infinit.

— El nu, admise preşedintele consiliului, nici copiii, nici nepoţii lui, dar comitem o crimă faţă de strănepoţii lui îndepărtaţi, de care nu se ştie ce forţe vor avea de infrint in drumul lor.

— Strănepoţi îndepărtaţi! se zbirli un tinăr savant. Uiţi cît de îndepărtaţi: dacă ţii seamă că, din cauza vitezei rachetei, un an de viaţă de-al navigatorilor e egal cu mai mulţi ani de-ai noştri, înseamnă că e vorba de oameni care vor trăi peste zeci de mii de ani...

— Oameni! răspunse demn un tinăr membru al consiliului. Oameni! peste zece mii sau o sută de mii de ani — tot oameni! tot crimă e ceea ce facem!

—Pentru progresul ştiinţei şi viitorul omenirii, la nevoie nu ne dăm îndărăt de la o crimă măruntă faţă de urmaşii noştri necunoscuţi, de peste milenii...

— Tilhărie! ţipase Drew, un mare savant al epocii. Amintiţi-vă: încă din secolul 1, cind imperialiştii făceau experienţe atomice infectînd atmosfera terestră, Omenirea, protestind, şi-a exprimat grija şi pentru viaţa urmaşilor ei.

— Era vorba de generațiile imediat următoare, protestă înverșunat oponentul științific. Era vorba de experiențe ucigașe, inutile pentru știința pașnică și apoi, uiți, era vorba de primejduirea întregului glob pămîntesc! Pe cînd acum? Acum e vorba nu de primejduirea întregii Omeniri, ci a unui mărunt grup de urmași foarte îndepărtați ai unor voluntari.

— Pot să-mi dau viața, se amestecă în discuție, de pe nava lui, Lev, cel mai celebru explorator al vremii, aș fi gata să sacrific și viața fiului meu, dar cu ce drept să dispun eu de existența unui strănepot necunoscut?

— Cu dreptul pe care il dă căutarea viitorului! răspunseră tinerii savanți. Nu ne putem permite să spunem că spiritul omenesc s-a resemnat la granițele necunoscutului...

— Nu, dar a renunțat la trimiterea în necunoscut a navelor cu mai multe generații...

Dezbaterea continuă sute de ani, atunci cînd cei care o inițiaseră erau morți de mult; in preajma anului 8000, Omenirea hotărî să reînceapă, cu prudență, trimiterea cîtorva rachete „Arca lui Noe". Numărul 124 — arca de care vorbim aici — era una dintre ultimele, plecată prin anul 8900.

Nu plecaseră multe din cauză că Omenirea, începind cu mileniul 11, ajunsese la o concluzie definitivă: interzisese plecarea oricărei „Arce a lui Noe". Nu se întorsese nici o navă, și nu mai era nevoie de astfel de mijloace de explorare: Omenirea incepuse să proiecteze marea mutare a Pămîntului în jurul unui nou Soare, sau eventual cu vechiul Soare cu tot, sarcină realizabilă în 10.000—20.000 de ani, și menită să aducă Pămîntul in vecinătatea unor planete mai numeroase și mai lesne locuibile. Mutind Pămîntul în alt punct al galaxiei, se deschideau posibilități atit de mari pentru explorare, incit plecarea unor nave tip Arcă devenise inutilă. De altminteri, noua sarcină era atit de colosală, incît aproape toate forțele, în următorii 10.000—20.000 de ani, urmau să fie concentrate in această direcție.

Cu vremea, Omenirea, obișnuită cu ideea că plecarea „Arcelor lui Noe" fusese o greșeală, uitase de ele. E lesne de priceput ce efect cutremurător produsese reîntoarcerea — din senin — a „Arcei lui Noe 124".

Interesul Omenirii era însă înmiit de o altă problemă: cum erau oamenii străvechii arce? Viteza rachetei și căderile fantastice pe care le suferise modificaseră puternic durata timpului. In vreme ce pe navă se scurseseră abia 12—15 generații, adică vreo mie de ani, pe Pămint trecuseră în acest timp zeci de mii de ani! Structura biologică a oamenilor se schimbase mult, virsta la care se ajunsese era cam vreo 400 de ani — dar iată că dintr-o dată picau in mijlocul lor niște „oameni" de alt gen, mai mărunți, trăitori abia pînă la vreo 100 de ani, îmbrăcați in pînză, ciudați, oameni care știu să doarmă!

Dacă ținem seamă că racheta plecase prin anul 8900 și că pe ea se scursese abia vreo mie de ani, insemna că navigatorii reprezintă aproximativ tipul de om care trăia prin anul 10.000. A te pomeni

in anul 41.042 cu un om din anul 10.000, adică cu străbunii tăi, oamenii trăitori din vremea cînd încă nu se mutase Pămîntul, exemplare care reprezentau adolescența Omenirii interplanetare — iată o senzație ciudată. De aici puteau ieși concluzii surprinzătoare în ce privește somnul, rezistența psihică și sute de alte ramuri ale științei... Dar, înainte de toate, oamenii erau pur și simplu curioși. Oricît de bine se păstraseră documentele tehnice, psihologice și artistice ale mileniilor trecute, oamenii erau nerăbdători să vadă in carne și oase un strămoș de-al lor.

Existase un singur precedent, mult mai mărunt: acela al mișcării „curioșilor" de prin mileniul 30. Erau oameni curioși să vadă cum va arăta lumea după epoca lor și dornici să profite de diferența de timp dintre ritmul vieții pe o planetă și cel de pe o rachetă cu viteză luminară. „Curioșii" se reintorceau pe planeta natală citeva sute sau chiar o mie de ani după ce rudele și contemporanii lor muriseră. Dar se simțeau atit de dezrădăcinați în noua viață, incit alții, văzindu-le soarta și simțindu-se atrași de problemele formidabile ale noii epoci, nu mai aveau nici o poftă să mai sară peste vremea lor. „Curioșii" fuseseră priviți ca niște pustnici, ca niște maniaci, așa încît speța se stinse iute.

La uriașele jocuri intragalactice, oamenii pariară in majoritate că supraviețuitorii de pe „Arca lui Noe" se vor simți prost in secolul 400, că vîrsta lor, și așa de 6—7 ori mai scurtă decît cea normală pe atunci, va fi și mai mult scurtată de șocul cu noua viață. Iată de ce Ols, ca responsabil al Pămîntului, luă măsuri speciale pentru treptata lor introducere in viață; mai cu seamă contra surmenării lor de către milioanele de consilii științifico-istorice care, pentru a-i ancheta, își trimiseseră pe Pămînt emisari televizați sau vii. Aceste consilii reprezentau una dintre cele mai mari primejdii, prin inclinația lor de a-i trata pe supraviețuitorii de pe navă ca pe niște cobai. Dar chiar oamenii veniți pe Pămînt la odihnă erau primejdioși, prin curiozitatea lor mult prea insistentă, obositoare.

Inainte de a relua firul povestirii noastre, trebuie să spunem că Omenirea nu poartă nici o vină pentru fenomenele tragice ce au urmat.

E drept, existase mișcarea „curioșilor", dar aceștia depășiseră doar cu cîteva sute sau o mie de ani epoca lor. Despre șocul pe care-l vor avea navigatorii de pe „Arca lui Noe" îi era greu Omenirii să bănuiască, cu atît mai mult cu cît de peste 13.000 de ani dispăruseră cu desăvîrșire orice fenomene de sinucidere.

CAPITOLUL IX

Lu stătea rușinată în mijlocul celor 5.000 de colegi ai săi, în vîrstă de 9 ani, ai clasei a V-a. Își plecă fruntea; nu putea răspunde la intrebare. In citeva luni absolvise cele patru clase prin care elevii, de la vîrsta de 4 ani, incepind cu jocuri și cu noțiuni elementare de algebră superioară și poezie, erau pregătiți pentru ciclul imediat superior. Era prietenă cu copiii. Cu profesoara se tutuia, cum făceau încă de mult toți oamenii acelor timpuri; pluralul gramatical de politețe al vechilor limbi europene (exceptînd engleza) nu mai exista de mult.

Totuşi profesoara o intimida. Lu invăţase iute limba, fiind vorba de o stenolimbă care era urmarea vechiului grai mondial al Pămîntului. Acum însă, in clasa a V-a, începea să ţină mai greu pasul cu ceilalţi copii. Nu pentru că mintea ei ar fi fost inferioară celei a micilor savanţi de 9 ani. Dar învăţămîntul se baza pe noţiuni familiare copiilor din viaţa de toate zilele — fizica subcuantică, poveştile ştiinţifice despre mutarea Pămîntului, jucăriile pentru captarea energiei trăsnetelor etc. — pe care ea n-avusese de unde să le cunoască.

Se simţea jenată şi din cauza costumului ei de raze, cu care nu se putea obişnui. Aceste unde, cu ajutorul micului reglor ataşat la revolverul luminiscent purtat la brîu, potriveau temperatura necesară corpului. In acelaşi timp, pe lîngă avantajele estetice pe care le vom descrie mai tîrziu, hainele de unde asigurau cea mai perfectă ventilaţie a porilor şi izolarea automată de microbii titani. In acea vreme mai existau aşa-zişii microbi titani, care se dezvoltaseră prin selecţie, în luptă cu antibioticele şi cu nucleono-cutorii folosiţi în vremurile antice.

— Mab 12, ajut-o pe Lu!

Spunînd aceasta, profesoara — o femeie încă tînără, care la 216 ani îşi desăvîrşea în cadrul studiilor psihiatrice cei 5 ani de studii pedagogice — îşi întoarse privirile spre un ecran uriaş. Acest ecran, la rostirea numelui de Mab 12, arătase capul mare şi rotund al unui băieţel îmbrăcat într-un costum de raze roz, pe care străluceau pantere şi elefanţi. Mab îşi drese vocea şi spuse iute:

— Proiectul antic prevedea că mutarea Pămîntului va avea loc abia cind Soarele s-ar răci. după milioane de ani. Proiectul era, la origine, un plan al antichităţii astronauticei. El prevedea înzestrarea Pămîntului, la Polul Sud, cu nişte reactoare atomice care să-i imprime viteza de rotire şi deplasare necesară ca să se poată muta în jurul unui alt soare.

— Lu, întrebă prietenos profesoara, de ce a fost urgentat şi modernizat acest proiect?

Lu, care de astă dată cunoştea răspunsul, oftă uşurată, iar copiii izbucniră în rîs. Fata uitase că imediat ce i-a fost pronunţat numele, imaginea ei a şi apărut pe ecran, mărită de sute de ori, şi că oftatul ei de uşurare va fi subliniat de imagine. Aproape 100 de metri pătraţi ai ecranului se colorară intens de roşeaţa ei.

— S-a urgentat şi modernizat vechiul proiect, spuse ea, atunci cînd populaţia Pămîntului a trecut de 200 de miliarde de oameni, cînd întreg solul şi subsolul, inclusiv insulele artificiale, erau locuite şi cînd...

— Răspunsul este bun, o întrerupse profesoara. Dar frazele sînt prea lungi. Trebuie economie.

— Sistemul solar era aşezat în galaxie, într-o zonă periferică şi cam pustie. Asta ne obliga la străbaterea unor distanţe prea mari pînă la sistemele solare mai confortabile. O dată cu locuirea altor planete şi mutarea Pămîntului, vechea noastră planetă a fost transformată în muzeu. A fost reutilată cu deşerturi, jungle, vulcani etc. reconstituiţi în proporţii mai economice.

— Şi ce tehnică s-a folosit la mutarea Pămîntului?

— Tehnica gravitaţiei artificiale.

— Mai precis ai putea să ne spui?

Lu dădu un răspuns cam încurcat, care stîrni zîmbetele copiilor. După aceea, la cererea profesoarei, o fetiţă care vorbea rar şi apăsat,

exagerat de corect, explică pe larg cum au învăţat oamenii să capteze energiile gravitaţionale; cum au conectat în zeci de generaţii energiile citorva mii de sori; cum au asigurat pămîntului atmosfera şi căldura necesară în timpul transportului efectuat în citeva mii de ani şi cum mai continuă încă amenajarea practică a diferitelor sisteme solare în interiorul galaxiei, paralel cu calculele teoretice pentru marea operaţie care va începe — susţinea fetiţa — probabil abia peste un milion de ani: imprimarea unei viteze de acceleraţie galaxiei noastre, astfel ca în citeva sute de milioane de ani oamenii să sfîrşească de explorat „universul vechi", citeva din principalele galaxii cunoscute în secolul I.

— N-ai uitat nimic? întrebă profesoara.

Fetiţa dete să se scarpine în cap — gest străvechi; îşi aminti că e văzută pe un ecran uriaş, se răzgîndi şi spuse pe o voce nesigură:

— Pe unele planete există criză de apă şi oxigen. De aceea s-a organizat captarea particulelor izolate de hidrogen şi oxigen care plutesc în spaţiu, combinarea lor cu lumina citorva astre îndepărtate şi s-a făcut un torent portocaliu, mare-mare, care curge prin vid şi umple oceanele artificiale şi...

— Stai, stai, zîmbi profesoara. Eu te întreb altceva, te întreb de viitoare deplasări şi explorări.

Fetiţa se zăpăci, şi de astă dată fu rîndul lui Lu.

— Aş dori să răspund eu, interveni ea, precipitat. Era o chestiune care o pasiona, atingînd o strună intimă a sufletului ei: E vorba de proiectul Marii Disjungeri. Circa 20 de planete, cam de mărimea Pămîntului nostru, fiecare cu o populaţie-echipaj de 2 miliarde de oameni, înzestrate cu transmutatoare care pot transforma timp de milioane de ani în căldură şi aer lumina celor mai îndepărtate stele, urmează să fie expediate în spaţiu, spre o viaţă independentă de restul Omenirii, pentru explorarea şi întemeierea unor noi uniuni galactice. S-au şi oferit voluntari pentru această acţiune, deşi ea, pare-se, nu e încă la ordinea zilei.

Născută pe o rachetă în mers şi blestemîndu-şi cîteodată viaţa şi strămoşii, Lu nu-şi dăduse seama, de fapt, că iubeşte această viaţă şi că nu mai poate concepe existenţa în cerc, o existenţă în care, an după an, gravitează în jurul aceluiaşi Soare. O călătorie imensă prin universuri şi spaţii, pe care oamenii o fac în vreme ce lucrează normal mai departe, iubesc, studiază şi se înmulţesc pe planeta lor de toate zilele, îmbina pentru ea avantajele unei existenţe stabile, aşa cum şi-o dorise din copilărie, pe pămînt ferm, cu atracţia marii aventuri, a acceleratei alunecări prin lumi. Acum, de cînd coborîse de pe „Arca lui Noe", începea să resimtă lipsa acestei mari aventuri pe care înainte o dispreţuise.

— Singura problemă care n-a fost rezolvată nici măcar din punct de vedere teoretic...

Aici Lu se întrerupse şi, involuntar, cu un gest rămas din afundurile vieţii pămîntene, văzîndu-şi imaginea pe ecran, îşi acoperi bărbia cu degetele. Încurcată şi gînditoare, îşi acoperise şi o parte a gurii. O uşă automată din fundul sălii se deschisese şi, alunecînd fără zgomot pe glisor, în costumul său de unde albastre, salvatorul „Arcei lui Noe", Ols, înainta cu mîna întinsă spre profesoară.

CAPITOLUL X

Malonia intrerupse butonul care arăta copiilor imaginea ei mărită. Experimentata profesoară se temea ca elevii să nu ghicească emoţia profundă care, la 216 ani, mai zguduia sufletul ei cu acea forţă caracteristică adolescenţei.

Din ziua temerarei acţiuni prin care Ols salvase „Arca lui Noe", Malonia îşi dăduse seama că pasiunea ei, pasiunea pentru tînărul in favoarea căruia îl părăsise pe Ols, a trecut. Socotea că cei doi copii pe care-i avea de la tînărul psihiatru n-o pot opri să se intoarcă la Ols. Morala curentă cerea însă ca părinţii să nu se despartă formal inainte ca ultimul copil să împlinească 20 de ani, iar recomandările se impotriveau categoric la o asemenea despărţire inainte ca ultimul copil să atingă 16 ani (afară de cazul cind copilul, printr-o lucrare ştiinţifică sau artistică neobişnuită, şi-a dovedit maturitatea şi tăria de caracter). Asta insemna că Malonia mai avea de aşteptat 4 ani pentru a putea reinnoda firul de aur care lega existenţa ei de cea a lui Ols.

Acum, in vreme ce Ols, surizind, stătea de vorbă cu clasa, Malonia, deşi ar fi trebuit să ia parte la discuţie, nu putea să audă nimic; era adincită in gindurile ei. Încă de acum un an, Ols şi cu ea ar fi trebuit să hotărască reluarea existenţei lor comune.

Dar cu Ols se petrecuse ceva.

Iubirea lui inconsolabilă, care-o urmărise pe Malonia chiar şi in timpul noii ei intovărăşiri, părea că a dispărut in viltoarea unei mari pasiuni ştiinţifice. Din primele clipe ale vindecării de rănile căpătate cind salvase „Arca lui Noe", Ols — lăsind coordonarea Pămintului pe mina lui Bab — stătea săptămini intregi in sanatoriul-casă al supravieţuitorilor de pe „Arca lui Noe". Urmărea cum trupurile lor, cufundate in somnul artificial, plutesc prin aer in uriaşa hală antigravitaţională creată special pentru a-i pune in condiţii asemănătoare acelora de pe navă, cum sint supuşi la mari viteze şi diferenţe de acceleraţie, şi apoi ii observa in imobilitatea lor de luni şi luni.

Malonia sezisase imediat această pasiune a omului iubit. Pentru a-l recîştiga mai iute şi a fi mai aproape de el, ceruse Consiliului de studiere a memoriei să o trimită pe Pămint; să fie profesoară intr-una din şcolile unde vor studia supravieţuitorii „Arcei". Se văzuseră des. Ols se cufunda bucuros in discuţii fără sfirşit asupra psihologiei omului din mileniul al 9-lea. Dar, de îndată ce venea vorba de vechea lor iubire, ocolea subiectul.

Şi mai ciudat era faptul că pe faţa lui, in acele momente, se citea aceeaşi durere: se vedea clar că mai suferă încă, la fel ca în prima zi, de pe urma despărţirii de Malonia, dar că nu vrea să facă nimic pentru reapropierea lor. Înaltă şi mîndră, învăluită intr-o togă de unde ca flăcările, care prin reflex indirect dădeau o strălucire aproape violentă imenşilor ei ochi albaştri, Malonia îşi amintea momentul cind Ols, în rachetă, ii auzise chemarea. De la mai bine de o sută de milioane de kilometri, prin reţeaua televiziunii, Malonia simţise atunci că sufletul acestui om plin de forţă e ca o vrăbiuţă care se zbate, caldă şi fără putere, in palma ei albă. Şi totuşi Ols işi continuase cursa nebună în urmărirea „Arcei", iar apoi nu făcuse nici un efort s-o revadă pe Malonia, pină in momentul cind plecaseră împreună pe o planetă mărginaşă, să ia parte la naşterea celui de-al cincilea copil al fetei fiului lor mai mic. Se felicitaseră atunci, săru-

tîndu-se, străbunici plini de tinerețe și vigoare, iar Malonia simțise în acea clipă că trupul și sufletul lui sînt pasionate și încinse. Era străbătută de senzația pe care ar fi avut-o apropiindu-se de un uriaș cîmp de transmitere a energiei sorilor.

In clipa următoare însă, Ols aflase că a fost trezit un supraviețuitor de pe navă — Pit, tînărul acela blond. Strîngînd în grabă mîna fiului și nepoatei sale, Ols se suise iute intr-o navă superluminică și in clipa următoare dispăruse, gonind spre Pămînt.

Luni întregi stătea de vorbă cu diferiți supraviețuitori, urmărea intrigat prin televizor taina de neînțeles a somnului lor natural; chiar și un lucru banal pe care unii dintre noi, oameni ai mileniului 50, l-am păstrat din cauza neglijenței pînă in ziua de azi: ați înțeles că mă refer la sforăit — chiar și acest lucru bărbatului din acea perioadă fără somn îi apărea drept un mister exotic și ii evoca lumi necunoscute ale trecutului, pe care fantezia sa le construia în grabă. Ar fi vrut să-i întrerupă brusc pe navigatori din somnul lor, să-i intrebe: visai? cum e asta? visezi in culori? sau in alb-negru? și să le pună sute de alte întrebări, pe care le interzisese el însuși, tocmai pentru ca grupul convalescenților să nu fie hărțuit. Acum — in sfîrșit! —, prima oară după aproape doi ani, venea s-o viziteze pe cea care îi fusese iubită un veac și mai bine. Dar de ce o vizita tocmai in timpul școlii?

Un curent de dezamăgire o străbătu pe Malonia. Își amintise că între copiii din clasa ei se află o supraviețuitoare: fata destul de ingenioasă fără de care „Arca lui Noe" ar fi fost poate pierdută. Datorită unui sentiment inexplicabil, Malonia apăsă discret pe două butoane, literele L și U. In clipa următoare văzu de la pupitru expresia care se citea pe chipul fetei: era aceeași zdrobitoare timiditate, nici nu îndrăznea să privească spre Ols. Malonia știa că fata se va întovărăși curind cu Pit, era sigură că fata il iubește pe tînărul blond atît de apropiat de ea. De altminteri Malonia nici nu putea concepe ca Ols, un om cu 24 de specialități, aflat în floarea vîrstei, avînd în fața sa aproape încă 200 de ani de viață și iubind o femeie superioară ca Malonia, să se simtă atras de o ființă care avea nivelul intelectual al unui copil de 12—13 ani, plăpîndă și iute muritoare.

Totuși, din străfundurile ființei sale omenești, Malonia simți cum o învăluie o undă de neliniște și enervare. Corpul ei statuar, îmbinat din reflexe albe și roșii, se înălță repede spre bolta marii săli de clasă. Plutind acolo sus, și sărind cu forță și grație, unul după altul, pe trapezele menite s-o calmeze, Malonia — cu o voce adîncă și cristalină, care nu trăda de loc efortul fizic — spuse încet în microfonul instalat la bară:

— Copii, 600 de secunde recreație!

Aproape după 400 de secunde, cînd sala era plină de trupurile argintii și roze ale copiilor care săreau pe trapeze și cînd majoritatea lor înotau in marea de alături și, mai ales, se dădeau cu săniuța pe vîrful muntelui unde fuseseră transportați în cîteva secunde — lui Ols, Maloniei și lui Lu le parveni o știre tragică, prevestind parcă un lanț intreg de tragedii. Era știrea despre sinuciderea unuia dintre supraviețuitorii de pe „Arca lui Noe".

CAPITOLUL XI

Ştirea fusese transmisă prin central-televiziune din Capitală şi nu de pe Pămînt.

În clipa următoare, marea boltă a şcolii — care, golită de copii, amplifica sunetele cu mare putere — fu străbătută de un strigăt sfişietor:

— Pit!

Lu pălise atît de tare, incit şi prin aureola de raze alb-galbene se vedea că din obrazul ei a pierit parcă orice picătură de singe. Ols şi Malonia o priviră incremeniţi pentru o clipă, iar in clipa următoare eleva clasei a V-a îşi repetă strigătul sfişietor:

— Pit! şi se prăbuşi fără suflare pe solul mat al şcolii.

Cei doi nici nu apucaseră să schiţeze vreun gest s-o prindă. Malonia, care in urma studiilor ei psihiatrice îşi reîmprospătase cunoştinţele asimilate în 11 ani de învăţătură medicală, se aplecă iute asupra fetei să-i dea primele îngrijiri, în vreme ce Ols o contempla nemişcat, cuprins de o ciudată înţepenire.

Datoria lui ar fi fost să ia imediat legătură cu postul central al Pămîntului, să intrebe dacă Pit era cel care se sinucisese, căci scurta comunicare nu indicase nici un nume, apoi să ia măsuri pentru ferirea celorlalţi supravieţuitori de pe navă de un fenomen care putea deveni — cine ştie — contagios. Abia însă după citeva secunde — după ce Lu dăduse primele semne de viaţă — îşi reveni şi luă contact cu Bab, prin televizorul mic instalat pe cadranul revolverului său luminescent.

Chiar pe ecranul mic cit două unghii al televizorului, Ols îşi dete seama cit de agitat era locţiitorul său. Părul de roşcovan al lui Bab era ciufulit, şi toată faţa lui trăda uimirea:

— Nu ştiu nimic, spuse el, comunicarea a venit din Capitală şi nu de pe Pămînt. M-a surprins şi pe mine. Le-am cerut amănunte, dar mi-au spus că încă n-au: omul s-a volatilizat pur şi simplu. Am organizat apelul tuturor supravieţuitorilor de pe „Arcă“ şi supravegherea întregului Pămînt. Vreo 20 dintre ei încă n-au fost găsiţi, aşa că aştept noi comunicări din Capitală: de aici, de pe Pămînt, nu pot încă să-mi dau seama cine-i cel care s-a sinucis.

— Caută-l pe Pit! spuse iute Ols. Fata asta se pare că-l iubeşte. I-a strigat numele şi a leşinat. Ii dăm acuma îngrijiri, s-o trezim: probabil că ştie ea ceva.

— S-ar putea! răspunse iute Bab: şi flăcăul ăla e printre absenţi. Lu e de-ai lor: desigur că ştie mai bine decît noi. Aşadar, Pit! El e acela... Şi dacă totuşi fata s-a înşelat?

Lui Ols ii mai răsună încă in urechi strigătul sfişietor al fetei. O voce lăuntrică îi spunea că Lu nu s-a înşelat.

*

* *

Pentru ca să înţelegeţi evenimentele petrecute cu atîtea mii de ani inainte de epoca noastră, e nevoie să pătrundeţi in starea de spirit care-i animase pe Pit şi pe mulţi dintre supravieţuitorii de pe „Arca lui Noe“.

În vremurile de demult — să zicem în secolul I, cind s-a realizat primul satelit artificial şi primul zbor interplanetar — destui oameni mai aveau încă o concepţie curioasă despre diferenţa dintre o epocă

şi alta. Ei îşi închipuiau în fel şi chip „senzaţia minunată" pe care ar putea s-o aibă un om din vechime — să zicem un filozof elen ca Leucip — reînviind şi pomenindu-se transportat peste noapte din antica Eladă, cu lentele ei corăbii cu pînze care alunecau de-a lungul ţărmului, în secolul avioanelor cu reacţie şi al primelor rachete, plimbîndu-se într-un automobil * cu televiziune la bord ** sau explorînd interiorul atomilor pe care numai îi bănuise şi îi crezuse indivizibili. „Ce minunat s-ar simţi bătrînul Leucip!" — îşi spuneau oamenii secolului I — secolul XX, cum se intitula pe atunci. „Ce fericit ar fi să se pomenească între noi!".

Naivitatea unor asemenea păreri este scuzabilă, dacă ţinem seamă că între Leucip şi oamenii secolului I diferenţa în timp era abia de vreo 2.500 de ani! Mai mult: oamenii primitivi reuşeau iute, într-o generaţie sau două, să depăşească o diferenţă de cîteva mii de ani, aşa cum s-a văzut cu unele populaţii mărginaşe sovietice, care au sărit de la existenţa de trib direct în existenţa socialistă, sau cum s-a văzut cu unele populaţii negre imediat după dezrobirea continentului african de sub colonialism.

Istoria e ca un bolid care, cu cît se îndepărtează de punctul iniţial, cu atît îşi sporeşte viteza: aproape de punctul de pornire — cînd omul nu se deosebea prea mult de maimuţă — bolidul abia s-a tîrît, aducînd în zeci de mii de ani schimbări extrem de lente: un om care trăise cu 600 de veacuri înainte de epoca Greciei antice se putea adapta relativ uşor la perioada de după 60.000 de ani, cînd în cetăţile grece oamenii încă mai foloseau, ca pe vremea lui, săgeţi şi lănci. Cînd bolidul istoric a mai înaintat, viteza lui s-a mărit: deosebirea de numai 100 de ani dintre cavalerii călare şi oamenii drumului de fier era mult mai mare decît cea de 3.000 de ani dintre eleni şi vechea civilizaţie chineză sau egipteană. Şi mai puternică e poate deosebirea dintre cei care învîrteau manivela la un automobil de 30 km pe oră şi cei de după 50 de ani, care zburau mai iute ca sunetul şi trăiau în socialism. Nu mai vorbesc de deosebirea dintre răscrucea vechiului secol XX — cînd lumea era împărţită în lagăre opuse şi cînd tehnica atomică şi interplanetară era în faşă — şi anii ce au urmat în era comunismului general şi a primelor poteci interplanetare.

Dar nu mai insist: toate astea le puteţi deduce din „legea acceleraţiei proporţionale cu pătratul distanţei în timp de la punctul de plecare", pe care a enunţat-o Engels, adăugînd foarte simplu că, cu cît ne ridicăm mai sus, cu atît mai repede merge evoluţia. Ei bine, închipuiţi-vă acum că supravieţuitorii „Arcei lui Noe" înfruntau, între epoca lor şi cea a mileniului 42, peste 30.000 de ani diferenţă! că fiecare secol, deceniu şi an din aceşti 30.000 de ani aduseseră — mereu

* Precizăm că e vorba de automobile cu roţi, şi nu de automobilul — ceva mai cunoscut de noi — care a dominat secolele următoare, cel care înainta folosind în loc de vechile roţi o fîşie de aer comprimat, înaltă cît latul palmei. — *Nota autorului.*

** E vorba de televiziunea nespaţială şi fără relief, în care imaginea apărea nu într-un spaţiu gol, ca astăzi, ci pe o sticlă bombată. — *Nota autorului.*

și mereu mai iute — schimbări mereu mai mari și mai însemnate decît mileniile cele vechi! Veți înțelege atunci de ce oamenii „Arcei" treceau printr-un șoc mai puternic decît cel pe care l-ar fi avut un troglodit transportat din epoca luptelor cu dinosaurii pe cîmpul războaielor purtate cu cartaginezi cu ajutorul elefanților.

Nimeni nu se gîndea că o astfel de minune s-ar putea întîmpla cu adevărat. Wells, un autor fantastic de prin secolele XIX—XX (era veche), a presimțit un asemenea șoc, dar în mod greșit: el era alarmat că Omenirea va evolua in rău, regresiv, și prevedea o coliziune între oamenii „moderni" din vremea lui și urmașii lor „sălbatici", decăzuți. Asta era o idee fixă, un vis rău al oamenilor din perioada amurgului capitalist. Un alt autor, Huxley, își închipuia — oricît de comic sună asta — că progresul tehnic va sărăci complexitatea sufletului și va nenoroci oamenii prin lipsa durerilor și a conflictelor — ca și cînd conflictele nu s-ar naște permanent pe o bază nouă, ca și cînd durerile n-ar exista decît fizicește... Și ca și cînd progresul tehnic — atunci cînd rezolvă pînă la capăt și automat problemele biologico-sociale ale alimentației, locuinței și culturii — n-ar permite tocmai concentrarea omului asupra domeniului principal: sufletul omenesc!

Dar să încheiem cu aceste ciudățenii și să revenim la eroii noștri. Supraviețuitorii „Arcei lui Noe" suferiseră un șoc uriaș nu din cauză că societatea ar fi evoluat în rău, ci dimpotrivă. Binele era mai rău decît răul: găseau in jurul lor mult prea mult progres, oameni prea bine dezvoltați, cu o vîrstă de 6—7 ori mai lungă decît a lor și cu atare superioritate a moravurilor, inteligenței și erudiției, incît le dădeau fără voie un ascuțit simț al inferiorității. E adevărat că — avînd un alt ritm de viață pe navă — ei se născuseră poate cu un mileniu înaintea acestor oameni. Dar, ca ani efectiv trăiți, ca vîrstă biologică, ei erau mult mai tineri și aveau mult mai puțin de trăit. Lu, de pildă, era cu aproape 200 de ani mai tînără ca Malonia. Dar dacă peste 30—40 de ani Lu avea să fie o femeie bătrînă, la Malonia abia atunci urma să strălucească maturitatea. Una era un copil neevoluat, sortit morții înainte de a apuca să înflorească, cealaltă un om normal, destul de apropiat de noi, cei din mileniul 50.

Însăși alunecarea de zeci de mii de ani a „Arcei lui Noe" prin spațiu, intreg sacrificiul lor și al străbunilor lor, documentația electronică salvată în parte, strînsă in atîtea mii de ani de străvechea rachetă nu aduseseră mai nici un folos omenirii galactice. Materialul adunat de ei într-un mileniu fusese descoperit de Omenire doar în zece ani, cu ajutorul noii planete Țiolkovski. Planeta de care vorbesc, la modă acum 9.000 de ani, era un telescop primitiv, o planetă răcită, cam de mărimea Pămîntului, care fusese găurită prin centru de la un capăt la altul. Prin cilindrul gol de care era traversată fusese trecut un uriaș telescop-microscop submicrocuantic, funcționînd cu energia transmisă de un mare soare. Dialectica ii învățase pe oameni că cu cît vor să pătrundă mai adînc in infinitul mic — in universul subnucleonic al atomului — cu atît sînt obligați să construiască aparate mai gigantice. Telescopul-microscop Țiolkovski ajutase la descoperirea unor cîmpuri submagnetice de un miliard de ori mai mici decît undusculele luminoase (așa se numea pe atunci combinația de undă — corpuscul al luminii). Aceste cîmpuri submagnetice, de un miliard de ori mai mici decît cea mai mică frîntură de foton, erau alcătuite la rîndul lor din galaxii de materie impenetrabilă, adevărate universuri încă necunoscute pînă atunci; ele aveau

trăsături comune cu lumea subnucleonică a țesutului nervos, explicînd unele fenomene psihice pînă atunci misterioase.

Dacă în locul supraviețuitorilor „Arcei lui Noe“ ar fi nimerit in anul 41.042 niște oameni primitivi, ei s-ar fi acomodat mult mai ușor și nu le-ar fi trecut prin minte să se sinucidă. Așa e dialectica contrariilor: un troglodit ar fi luat lumea anului 41.042 drept o lume de zei, pe care trebuie s-o accepți așa cum e, avînd grijă numai să te hrănești și să te inmulțești, pe cînd structura relativ mai înaltă, de oameni din mileniul 9—10, îi făcea pe naufragiați infinit mai sensibili și mai delicați. La fel, un om antic, căzind din pom, risca să moară pe loc; strămoșul lui — maimuță — cădea la pămînt fără să pățească mai nimic; iar azi, omul modern, fiind în stare să se lipsească de greutate, își poate lesne permite să sară dintr-un pom oricît de înalt: deci într-un sens, omul modern e mai aproape de maimuță decît de omul antic, deși le este infinit superior amîndurora.

Destul de înapoiați față de lumea anului 41.042 pentru a avea un șoc, dar destul de sensibili pentru a-l percepe, cei mai mulți dintre supraviețuitorii „Arcei lui Noe“ se simțeau, cel puțin pentru moment, foarte prost. Aproape 300 dintre ei ceruseră să fie reîmbarcați pe o navă modernă și trimiși să colinde la infinit în spații! Nu puteau concepe viața altfel și nu voiau nici să înțeleagă că astfel de călătorii de mult nu mai erau aprobate de Omenire. Peste 1.000 acceptau lumea într-o stare de prostație jalnică. În jurul acestei stări gravita și puternicul Pit, în ciuda unei puternice împotriviri lăuntrice și a dragostei sale pentru Lu.

În aproape un an de zile de la trezirea sa din somnul artificial, acest tînăr blond și puternic, pînă atunci atît de echilibrat și bine pregătit, trecuse brusc la un mare zbucium sufletesc.

În primele luni nu mai voise să știe nimic de Lu, atras ca un copil de spectacolul nemaipomenit al lumii, care se oferea ochilor săi. Spirit prin excelență științific și optimist, flăcăul năvălise vijelios și avid asupra tuturor domeniilor de cunoștințe omenești. Dar, orice ar fi vrut să priceapă, îi cerea ani întregi de studiu: numai cursul de istorie generală a 50.000 de ani — noțiunile elementare — cereau unui om 25 de ani de studii, urmați de cinci sau zece ani de specializare intr-o perioadă anumită.

Asta nu era mult, dacă ținem seamă de vîrsta totală de vreo 400 de ani a oamenilor și mai ales de faptul că studiile nu cereau mai mult de opt ore pe zi (inclusiv o oră de disciplină a memoriei și atenției), alte trei ore fiind rezervate supravegherii mașinilor sau muncii administrative — inclusiv pauze gimnastice —, iar restul pînă la 24 de ore fiind dedicat sportului, iubirii, distracțiilor, culturii generale și celor 10 minute de „spălat electric“ care țineau loc de somn. În plus, concediile, de la 2 la 5 ani fiecare, izbuteau și ele să smulgă omul mileniului 41 de la studii, care erau atît de captivante, încît au trebuit adoptate recomandări speciale, aproape adevărate legi, care să interzică depășirea celor 8 ore de învățătură și cercetare științifică.

Or, Pit, la aproape 30 de ani — chiar dacă n-ar fi lucrat 3 ore în producție, așa cum făceau ceilalți elevi — avea nevoie de 50 de ani numai pentru a absolvi cursurile elementare și de încă 10 ani pentru o primă specialitate (deci pînă la vîrsta lui maximă, de 90 de ani)! Și asta, presupunind că ar fi studiat an după an, cîte 14 ore pe zi, încercînd astfel să țină piept nivelului intelectual al oamenilor mile-

niului 41 şi cunoştinţelor culturale asimilate de ei în distracţie, conversaţie etc., în timpul cît el dormea. Dialectica arăta însă clar că la acest efort calitativ — mai mare chiar decît acela al unui savant de pe vremuri, chiar un savant de proporţiile unui Marx sau Darwin — psihicul omenesc nu putea rezista fără o mărire serioasă a numărului de ore rezervate fizicului, anume sportului, disciplinelor psihofizice, precum şi cultivării sufletului prin iubire. Or aceste ceasuri Pit nu mai avea de unde să le ia.

Era un chin asemănător aceluia legendar al lui Tantal: întreaga hrană — de astă dată spirituală —, tot ce acumulase omenirea în milenii stătea în faţa acestui tînăr flămind de cunoştinţe; dar, de îndată ce-şi ridica mîna spre vreo ramură a cunoaşterii omeneşti, să culeagă fructul dorit, ramura se înălţa la o vîrstă inaccesibilă unui muritor de tip vechi.

După cîteva luni de şoc cu sintezele simple şi totuşi greu de asimilat, elaborate special pentru supravieţuitorii „Arcei", Pit căzu pradă unei dezinteresări totale:

— Vreau să întemeiem o colonie, îi spunea el precipitat lui Lu, să căpătăm un ţarc, să mîncăm, să dormim, să nu ne mai interesăm de nimic şi să lăsăm pe seama urmaşilor noştri grija de a ajunge din urmă aceşti coloşi enervanţi ai fostei rase omeneşti. Peste lumea lor au trecut secole şi mii de generaţii, în vreme ce pe noi abia de ne despart zece generaţii de echipajul de început al navei. Să ne arunce mîncarea în ţarc, aşa cum era ea azvîrlită la circ animalelor, pe vremea cînd erau sălbatice, să se holbeze la noi ca să vadă un fapt senzaţional şi nemaipomenit — somnul, felul cum dormim — şi să ne studieze sub microscopul-planetă al lor, în vreme ce noi trăim, mîncăm, ne reproducem şi ne amintim de vremurile „Arcei lui Noe".

Lu îi mîngîia părul blond şi cîrlionţat, aşa cum îl mîngîiase pe rachetă, cu cîteva clipe înainte de descoperirea Pămîntului, îl săruta cu patimă şi-i spunea:

— Acum mă înţelegi? Acum înţelegi de ce atunci, pe „Arcă", ţi-am spus că nu vreau încă să mă căsătoresc? Nu puteam să mă resemnez: să trăiesc o viaţă izolată de Omenire? De ce? Îmi blestemam soarta pe care o credeam inevitabilă, aşa cum a fost cea a mamei mele. Adu-ţi aminte că tu erai împăcat cu acea viaţă. Îţi surîdea ideea veşniciei în zbor, cu mica noastră colonie suspendată în vid, aşa cum şi azi visezi un ţarc, o colonie care...

— E altceva! sărea Pit enervat. Atunci visam gloria explorării veşnice, o existenţă care...

Lu îi acoperea gura cu un sărut şi spunea:

— E acelaşi lucru. Şi atunci, ca şi acum, noi doi eram pe o treaptă anumită a scării cunoştinţelor omeneşti. Noi cunoşteam treapta noastră, pe cînd deasupra noastră se afla scara infinită a cunoaşterii. Fiecare om în parte e limitat, dar scara Omenirii e infinită. Pe noi o întîmplare poate nenorocită ne-a azvîrlit dintr-o dată de pe treptele epocii noastre, cu cîteva mii de etaje mai sus. Ce avem de făcut? Să coborîm de-a berbeleacul îndărăt? Ne-am certat cu Omenirea? A progresat ea prea mult?

Şi îl săruta prelung, poate nu atît datorită unei iubiri care devenise o dulce obişnuinţă sau eventual chiar o consolare a nefericirii lor, cît datorită instinctului de femeie, care-o făcea să presimtă că pe această cale cuvintele ei vor răzbi mai lesne în fiinţa lăuntrică

a acestui băiat necăjit. La acest instinct de femeie se adăuga încă unul, instincul solidarității omenești.

Deodată Pit se smulse bănuitor din îmbrățișarea ei și o întrebă, aproape cu răutate:

— Ți-e milă de mine? Vrei poate să mă ridici la treapta ta model, de elevă evidențiată a șaptea la rînd între copiii de 9 ani?

— Te iubesc, spuse ea simplu, coborîndu-și privirile.

— Nu mi-ai spus asta atunci cînd eram viitorul conducător al navei și mi-o spui acum, cînd am ajuns în rînd cu urangutanii?!

— Judeci urît, i-a spus ea supărată și a fugit, nu știa nici ea bine de ce: poate intimidată, poate din dragoste dezamăgită; sau, cine știe, poate fugea pur și simplu de adevăr și de minciună, de adevărul pitit în cuvintele lui sau de minciuna unor sărutări ale ei...

Pentru ea, Pit, acum, însemna fosta „Arcă", o mică patrie, strămoșii, trecutul și poate chiar și cheia sufletească a supraviețuitorilor de pe străvechea rachetă. Dacă pe Pit, care o iubea, nu izbutea să-l înrîurească, dacă în fața omului cel mai apropiat de ea dădea greș, asta însemna în ochii ei că nimeni de pe fosta navă nu va fi recîștigat vreodată.

Insemna mai mult: că și ea, datorită instinctului de solidaritate, va trece poate prin aceeași tragedie, punîndu-și capăt vieții. Concentrîndu-se asupra lui Pit, simțise că se ocupă de toți oamenii navei. Iată de ce acum, la școală, în fața Maloniei și a lui Ols, la auzul știrii că un om de pe „Arcă" s-a sinucis, eleva clasei a V-a strigase numele lui Pit, prăbușindu-se imediat după aceea. Acum, așezată pe glisor, fusese pusă în dreptul unui jet de raze care-o aduceau în simțiri și în același timp o calmau: fata cu ochii ușor migdalați, cu umerii puternici ai obrajilor, cu buze pline, cea de jos puțin mai mare, înaintînd în afară ca la un copil supărat, începea să-și recapete culoarea.

Malonia, apucînd cotul lui Ols, îl trase pe fostul ei om deoparte:

— De ce nu-i izolați pe unii de alții, de ce amestecați viața lor cu a noastră? Sublinia cuvintele, și ochii îi fulgerau: Oamenii aceștia sînt inferiori și se prăpădesc.

— Viața lor și a noastră? întrebă calm Ols. E viața Omenirii. Nu putem s-o trecem în registre separate, nu putem să retransformăm toate calculatoarele noastre pe măsura cuvîntului „semi-om". Trebuie să fie oameni și să reziste.

— „Trebuie", „trebuie", dar se prăbușesc...

— Pune-i la un loc și se vor prăbuși mai iute, se vor otrăvi sufletește unii pe alții. Toate consiliile au votat la fel, să-i amestecăm printre oamenii zilelor noastre și să-i ajutăm — pe cei care sînt destul de puternici — să soarbă din forța noastră. Dacă pe vremuri un analfabet și alcoolic s-ar fi rătăcit printre oamenii normali, crezi că aceștia l-ar fi lăsat așa?

— Să nu idealizăm trecutul! se strîmbă Malonia. Oricum, diferența dintre un analfabet și Leonardo da Vinci e mult mai mică decît deosebirea dintre ei și noi.

— Trebuie să cîștigăm pe unul dintre ei, să-l fortificăm, și acela să-i cîștige pe ceilalți. Am studiat peste 1.000 de oameni, și situația e grea... Cum ți se pare fata asta: Lu?

O scînteiere de alarmă sau poate deocamdată, mai mult de curiozitate, se ivi în privirile Maloniei în timp ce-l cerceta pe Ols pînă în fundul ochilor, acolo, adînc, unde vorbește sufletul. Se priviră cîteva

clipe, învăluiţi in razele lor, ale lui albăstrii deschise, bătînd în cenuşiu, ale ei roşii aprinse, se priviră aşa un timp, dar Malonia nu mai apucă să răspundă.

— Vreau să-l văd imediat pe Pit! strigă Lu, care apăruse in spatele lor.

— De ce? întrebă Ols. Crezi că de el e vorba?

— Sint îngrijorată pentru el, răspunse Lu evaziv.

— Îl iubeşti? Malonia o iscodea prietenos şi sincer.

Lu roşi, in parte şi de supărare. Deşi deprinsă de pe navă cu sinceritatea, nu era totuşi obişnuită cu sinceritatea absolută de care aceşti oameni dădeau dovadă in treburile sufleteşti şi, îşi spunea ea, nu mai e totuşi la virsta de şcolăriţă, cind profesoara poate s-o intrebe orice!

— Sint îngrijorată pentru viaţa lui! stărui ea cu încăpăţinare.

În ochii lui Ols se aprinse o luminiţă de admiraţie şi bucurie. Şi-o aminti aşa cum era pe navă, arcuită, în sudoriie morţii, fără nici o armă sau unealtă in afară de cele moştenite prin organismul străbunilor ei, agăţîndu-se cu braţele goale de nişte manete care nu-i dădeau ascultare, in mijlocul forţelor parcă supranaturale care-i împinseseră nava la dezastru, şi agăţîndu-se şi luptînd totuşi, pină şi cu răsuflarea, strivită sub lipsa oxigenului. Oare, dintre mii de navigatori, numai ea era aşa? Condiţiile izolării timp de generaţii şi generaţii să-i fi slăbit pe curajoşii navigatori? Sau să fi pierit cei mai buni dintre ei? În orice caz, răspunsul încăpăţînat al fetei — care Maloniei ii păruse o nouă probă de neacomodare cu oamenii mileniului 42 — lui Ols ii spunea altceva. Studiase mulţi supravieţuitori şi fusese izbit de umilinţa unora sau de revolta exagerată a altora. La Lu incăpăţinarea sau discreţia exagerată — fie ele cit de rele — dovedeau totuşi voinţa şi echilibrul fetei; cel puţin, deşi timidă, nu avea umilinţa de fiinţă zdrobită a celorlalţi.

„Iată omul care trebuie cîştigat..." — işi spuse el cu satisfacţie, şi prin faţa ochilor ii jucă din nou arcul acela pur şi profund uman, agăţat de pirghiile de comandă.

— Ols! Ols!

— Ce e? intrebă el uimit.

Malonia îşi dădu capul pe spate şi albul dinţilor ei străluci prin toate razele. Rîdea mai mult decît ar fi permis-o dramatismul situaţiei, rîdea şi ca s-o liniştească pe Lu, şi din altă pricină:

— De trei ori ţi-am spus pină acum că vreau să reincep lecţia, spuse ea cu vocea întretăiată de hohote. Iar Lu îţi spune mereu că vrea să plece imediat in căutarea lui Pit şi tu parcă nici nu ne auzi.

Ols schiţă un gest de protest, dar Malonia rîdea mai departe, provocator:

— Nu ştiu unde-a rămas atenţia ta dublă şi triplă, dar văd că şi pe cea simplă ţi-ai dereglat-o şi mă intreb de ce...

Ols refuză să ridă şi el. Era mirat:

— Unde-i fata?

— Te-aşteaptă afară, m-a lăsat pe mine să te conving s-o iei ca să porniţi în căutarea lui Pit. Cind a plecat din clasă n-ai văzut-o. Erai cufundat in ginduri...

Genele lungi ale Maloniei se coborîră o clipă, în timp ce, rîzind mai departe, adăuga:

— Vrea să-şi vadă iubitul. Eu nu cred că Pit s-a sinucis.

Ols zîmbi, amuzat de veselia neaşteptată şi cu subînţeles a Maloniei, apoi, amintindu-şi de sinucidere, se încruntă:

— Lu! strigă el, Lu!

Imediat, fata se ivi în uşă.

— Vei fi calmă? o întrebă Ols vrînd să pară cît mai solemn. Făgăduieşti asta în faţa profesoarei, a noastră, a fraţilor tăi, oamenii?

Fără să rostească vreun cuvînt, Lu încuviinţă din cap.

— Cu bine! spuse Ols, clătinindu-şi mîna spre Malonia, şi făcu un pas în lături; păşea în viteză pe glisor şi imediat se pomeni lîngă fată. Plecară în grabă.

— Copii, spuse Malonia vesel, acum vă voi arăta proiectul denumit...

Aici, vocea veselă a profesoarei se frînse pentru o clipă; rămăsese serioasă şi privea la uşa pe care plecase Ols.

CAPITOLUL XII

Tim căuta o frînghie, să se spînzure.

Excelentul pilot al „Arcei lui Noe", rivalul în dragoste al lui Pit, tînărul negricios care descoperise cel dintîi vechiul Pămînt al strămoşilor săi, s-a bucurat cel mai mult dintre toţi de regăsirea planetei Omului şi poate tocmai de aceea şocul fusese mai puternic pentru el.

Mai era ceva: în catastrofa „Arcei", Tim se alesese cu o rană adîncă la cap. Focos, ambiţios, cu un organism puternic, se vindecase repede, dar nu fără urmări. Tehnica psihiatrică putea înrîuri baza fiziologică a unei afecţiuni, chiar şi unele idei greşite, dar nu putea schimba cu totul acea parte a ideilor care depindea de societate. Un nebun de pe vremuri îşi datora nebunia unei boli fizice — sifilisul, să spunem —, dar conţinutul ideilor sale nebuneşti era înrîurit de datele sociale, şi dacă se credea Napoleon, asta era numai pentru că putuse să culeagă din societatea înconjurătoare idei despre Napoleon. Societatea anului 41.042 nu putea bănui că în capul lui Tim rana va provoca un deranjament cerebral, manifestat sub forma ideii de sinucidere: ideea dispăruse de mii de ani din societate, aşa încît nici un dezechilibru mintal nu mai putea împinge la sinucidere. Oamenii ignorau adîncimea frămîntărilor unor foşti navigatori ca Pit sau Tim.

Acum, pretextînd că are nevoie de zece ore de somn, fugit pe furiş de la şcoală, Tim, învelit într-un costum de unde cenuşii-albastre, mergea la întîmplare. Oamenii care-l întîlneau se uitau la el numai pe furiş: li se explicase de zeci de ori că o curiozitate prea mare nu poate decît să stînjenească pe ciudaţii supravieţuitori ai „Arcei". El mergea înainte: căuta o frînghie, să se spînzure.

Il surprindea lipsa oricărui depozit din care oamenii să-şi poată ridica toate cele necesare traiului. De altminteri se părea că oamenii aceştia n-au nevoie de nimic. De haine n-aveau nevoie, purtînd cu toţii costume de unde, a căror formă şi densitate o reglau cu ajutorul cadranului de la revolverul luminescent purtat la brîu — revolver necesar în timpul deplasărilor şi pe care-l căpătase şi Tim.

De combustibil — gaz metan, de cărbuni sau oricare altul — se părea că oamenii nu se folosesc, temperatura fiind potrivită parcă de la sine (Tim nu ştia că e reglată din straturi adînci ale Pămîntului);

de altminteri undele îi ajutau să păstreze în jurul corpului gradul de căldură, oxigenare, umiditate și presiune atmosferică, care convenea cel mai bine organismului lor. Locuințele i se păreau cît se poate de ciudate: unele stăteau suspendate în aer, sprijinite neverosimil pe un tub subțire, altele îngropate în pămînt, sub plăci de sticlă, sau așezate sub forma unor uriașe linii frînte, ca niște fulgere, care sticlesc în soare. În pofida uriașei cantități de „sticlă" — alt cuvînt potrivit Tim nu găsea — nu se vedeau perdele sau alte pînzeturi, căci materialul asemănător sticlei era făcut refractar cu ajutorul undelor și strălucea în cele mai diferite culori. Era un colorit atît de viu, încît aveai impresia că te afli într-o peșteră cu milioane de briliante uriașe, în care a năvălit brusc soarele, sau pe fundul mării, între corali. Totuși în această gamă nimic nu era violent: ea împrospăta ochiul, dar nu-l obosea, iar culorile favorite erau un verde ceva mai deschis decît tonul ierbii sau albastrul cerului însorit.

Se părea că oamenii aceștia n-au nevoie nici de scări sau ascensoare cu care să urce în locuințele lor așezate uneori la sute de metri înălțime: îi vedeai apăsînd revolverul luminescent și, dintr-un salt, pătrunzînd direct pe fereastră — căci uși existau de obicei doar între încăperi —, iar de coborît coborau la fel de brusc, de-ai fi zis că o să se sfărîme, și abia cu cîțiva metri înainte de sol căderea le era încetinită printr-o ușoară scăpărare automată a revolverului. Numele acestui instrument — revolver — provenea de la acela al unei arme de mult dispărute, la fel după cum cuvîntul satelit provine — ori cît de ciudat ar părea — de la războinicii care în vechime înconjurau pe șefii de oaste, făcînd parte din garda lor personală. „Revolverul" părea să fie instrumentul de căpetenie în viața omului; el era un simplu mijlocitor, reglînd la comandă cantitatea de energie necesară omului. Lui Tim i se explicase că înspre centrul Pămîntului se află mari cantități de energie, concentrate prin neîncetate transmutări din apa oceanelor, explozii nucleare și alte mijloace, și că aceste energii, trimise printr-un cod special în fiecare „revolver" în parte, stăteau neîncetat la dispoziția oamenilor.

Tim, care văzuse filme înfățișînd vechiul Pămînt, cu străzi străbătute de automobile sau de funiculare sau, mai tîrziu, de unele trotuare glisante, era surprins de lipsa de îmbulzeală. Spațiile dintre așa-zisele „case" erau năpădite de pomi care dădeau miresme paradisiace și erau învecinați în mod curios — vedeai un brad și alături de el un palmier pe care se răsucea o viță de vie încărcată cu struguri albaștri. Oamenii păreau să circule rar, probabil din pricină că locuințele, dispuse într-un cerc uriaș, înconjurau un fel de bolți enorme, unde se afla, după toate semnele, locul lor principal de activitate: n-aveau nevoie să circule mult. Cînd și cînd vedeai cîte un bătrînel distrat, plutind prin aer la vreo sută de metri înălțime, cu revolverul luminescent în mînă, alunecînd cu o viteză moderată; sau copii care se fugăreau sărind de pe o casă pe alta, în salturi fantastice, dar fără zgomot, căci pînă și rîsul lor avea ceva tăcut, de parcă ar fi vrut să menajeze nervii cuiva.

Tim căuta o frînghie, o curea, orice, să poată să se spînzure — și nu găsea. Își închipuise Pămîntul ca un loc aglomerat și gălăgios, și îl găsea mai liniștit decît „Arca lui Noe", ca grădina unui sanatoriu pustiu, ca un soi de paradis vegetarian, unde nici măcar elefanții nu făceau gălăgie, iar un număr uimitor de mare de pantere negre circulau printre pomi, călărite de copii sub șase-șapte ani,

conduse de ei cu un soi de lanterne. Numai din timp în timp, cînd copiii puneau pantera pe o săniuţă cu tălpici de aer comprimat, care aluneca prea iute, cîte o panteră mai scotea un răget — dar uşor, mai curînd un oftat. Unde erau magazinele pe care le văzuse Tim în filme, ciorapii, pantofii, sălile de spectacole, gălăgia, reclama, stadioanele de sport, vehiculele, toaletele, tot ce-şi inchipuise că s-a găsit cindva pe Pămînt? Se părea că nici mobile nu se găsesc in locuinţe: haine nu erau de păstrat, ca să existe dulapuri; podelele moi şi luminoase n-aveau nevoie de covoare, paturile erau un loc mai moale din colţul odăii, „cearşafurile" şi „plăpumile" * fiind făcute inutile de către unde; mesele, bibliotecile şi alte obiecte asemănătoare cunoscute de Tim erau înlocuite printr-o uriaşă tablă de comandă, care era in acelaşi timp calculator, televizor, masă şi tot ce vrei.

In jurul acestor „mese" mari puteau sta 10—20 de persoane, o familie intreagă sau un colectiv de lucru. In caz că se deranjau unii pe alţii, fiecare avea posibilitatea să se izoleze, trăgînd in jurul său citeva raze antisunet şi antifonetice „Pal", care-l impiedicau să vadă ce se petrece in alte locuri şi-l ajutau să se concentreze asupra lucrului său. Aici, la masă, ecranul îi reflecta orice-l interesa: ştirile zilei, un concert sau cartea de care avea nevoie. Aproape nimeni nu păstra cărţi: pe ecranul calculatorului sau pe cadranul revolverului luminescent de la briu apărea imediat cartea cerută — proiectată de pe planeta bibliotecii centrale, intorcindu-şi filele la fiecare apăsare de deget sau comandă verbală. In caz că doreai să faci însemnări pe carte, le dictai sau le scriai pe placa specială a calculatorului, şi după o sută sau două sute de ani, cînd aveai nevoie de ele, era destul să-ţi formezi cifrul ca să le regăseşti imediat. Aceste însemnări erau strict intime, in sensul că nu puteau fi proiectate decit atunci cînd le cerea autorul lor. Undele, orientate prin metoda „cuantocăninä", după mirosul specific al omului, nu puteau fi văzute de altcineva. In caz că omul dorea ca nici după moarte să nu poată fi citite unele însemnări, menţiona acest lucru aparatelor, şi în clipa cind inima inceta să-i bată, automat aparatele distrugeau însemnările menţionate şi in acelaşi timp eliberau restul însemnărilor, care erau triate de o comisie.

Tim nu ştia precis aceste lucruri şi de altminteri ele îl lăsau indiferent: voia să se sinucidă. E drept, o clipă se întrebase dacă aceste uriaşe calculatoare-televizoare şi factotumuri nu silesc oamenii să lenevească şi să putrezească de vii. Dacă, de pildă, ţi-era foame, era de ajuns să formezi pe disc un anumit cifru sau să dictezi meniul şi imediat, prin ţevi speciale legate de fiecare calculator, erau deconectate din uzină şi trimise pe masă alimentele specificate, conform cu gusturile fiecăruia: mai coapte sau mai crude, mai rumene sau nu. Un capac rotativ cu axă orizontală se deschidea lăsînd să apară primul fel de mincare: il intorceai şi apărea al doilea, al treilea, împreună cu băuturile cerute.

Lucrul acesta provocase, sute de ani, dezbateri ştiinţifice şi conflicte de mari proporţii. La început se crezuse că această comoditate în obţinerea hranei va duce la lăcomie.

— Dar oamenii de demult, care îşi aduceau apa de la riu? in-

* Obiecte cu care se înveleau pe vremuri oamenii şi pe care Tim se aştepta să le vadă. — *Nota autorului.*

trebau partizanii noii distribuţii. Oare aceşti oameni, dacă le-ar fi spus cineva că in viitor se va căpăta oricită apă limpede de la robinet, n-ar fi crezut că oamenii viitorului se vor umfla de apă?

Belşugul comunist era atit de mare, incit devenise clar pentru toţi că lăcomia nu va fi o primejdie prea mare. Pericolul se ivise însă din altă parte: nu de acolo că poţi minca orice cantitate, ci de la rafinamentul gusturilor. Intr-adevăr, existau oameni care nu ştiau să-şi păstreze sănătatea: unii, după preferinţe, mincau prea multe dulciuri, alţii prea multe acrituri, iar alţii — cei mai numeroşi —, absorbiţi de tot felul de probleme ştiinţifice sau artistice, cereau mereu aceeaşi mîncare — ca să nu-şi bată capul — şi mîncau la ore foarte neregulate.

Un grup numeros de oameni — citeva sute de miliarde — ceruse ca o serie de maşini electronice medicale să aibă înregistrate greutatea, natura muncii şi particularităţile fiziologice şi psihice ale fiecărui om şi, in funcţie de toate acestea, să nu-i elibereze decit mincarea convenabilă, doar la orele potrivite, semnalind automat societăţii orice neglijare de către individ a propriei sale sănătăţi. Un val uriaş de protest se ridicase însă din intreaga Omenire:

— Nu vrem să ne ingropăm viaţa sub dictatura maşinilor, strigau oamenii. La ce bun să mai trăieşti dacă totul, pînă la ultima picătură, ţi-e reglementat dinainte? Vrei să oferi iubitei o şampanie de ananas, eşti pe cale să-i declari dragostea ta — şi in clipa aceea să te ţiriie calculatorul ca să-ţi spună că o să capeţi hipertensiune!?

Se ajunsese pînă la urmă la o soluţie de compromis, adesea adoptată in relaţiile dintre om şi maşină: maşinile ţineau evidenţa sănătăţii şi făceau recomandări, pe care însă oamenii nu erau obligaţi să le respecte. Cum am spus, organizaţia psihică foarte complexă redusese instinctele de lăcomie, accentul in hrană căzind pe valoarea nutritivă şi pe calităţile estetice. Majoritatea oamenilor ii făceau maşinii electronice citeva recomandări cu caracter general, ca de pildă:

— Prefer mîncăruri iuţi şi sărate, carne de tipul „vacă", legume cit mai puţine, peşte fără oase, dulciuri de loc, mănînc de obicei la orele cutare şi cutare, iar maşina, calculind caloriile şi vitaminele necesare, prezenta spre aprobare, zilnic sau săptăminal, după cum i se cerea, lista meniului şi-apoi, la ora indicată, însuşi meniul. Acest sistem era extrem de avantajos şi pentru că maşinile personale — consultate de maşinile de planificare — dădeau aprecieri mult mai exacte asupra amestecului de hrană naturală şi artificială care se va cere, asupra sortimentelor, felului de gătit etc., astfel incit uriaşele depozite şi bucătării automate subterane, de care era legată canalizarea alimentară a calculatoarelor, să nu fie aglomerate inutil.

Pe Tim însă nu-l interesa prea mult nici asta. El voia să se sinucidă şi nu găsea nicăieri un cuţit, căci obiectul, ca şi alte tacimuri * sau arme, dispăruse de mult. Oamenii nu aveau nevoie să taie, sau să se folosească de farfurii — mîncarea fiind servită direct pe capacele nichelate şi sterilizate ale calculatorului, iar datorită undelor care-i inveleau, nu se puteau murdări; doar la băuturi foloseau citeodată cristaluri preţioase, dar şi acelea rar.

Lui Tim i se părea că toate aceste obiceiuri sint utilitariste, lipsite

* [illegible] vorba de unelte de care se serveau pe vremuri oamenii pentru [illegible] — *Nota autorului.*

de poezie, şi nu pot duce decît la abrutizarea mintală şi la moleşirea fizică a oamenilor şi de aceea nu putea înțelege nici forța lor fizică, nici gigantica lor putere spirituală.

Reducerea amănuntelor inutile — haine de pînză, tacimuri impodobite etc. — a simbolisticii exterioare, a amănuntelor de prisos însemna o evoluție firească a societății, de la complexitatea extraordinară a vechilor comori de artă egiptene şi chinezeşti, de la hainele şi mobilele dantelate şi ornamentate ale nobililor francezi spre simplificare, spre cele două linii fundamentale — linia curbă şi linia dreaptă — spre simplicitatea mausoleului din vechea Piață Roşie sau a caselor înalte — mă refer numai la cele reuşite — ale celor 58 de perioade atît de cunoscute astăzi ale comunismului general din era noastră.

Insă — şi tocmai acesta era lucrul care-i scăpa lui Tim — păstrînd prin pasiunea pentru istorie contactul cu tot ceea ce creaseră de valoare precursorii săi, renunțînd la simbolistica exterioară, omul anului 41.042 era infinit mai bogat în ceea ce priveşte cunoaşterea vieții sale lăuntrice şi a poeziei sale, a Universului Mare şi a microcosmosului. Acolo unde Tim vedea maldăre şi munți de cunoştințe matematice şi abstracte, a căror escaladare i-ar fi cerut sute şi sute de ani şi al căror farmec îi scăpa, mintea omului modern bătea înfrigurată la porțile veşniciei, călătorea înaripată prin infinitesimalele galaxii ale atomului, se delecta cu arhitectura noii aşezări a Pămîntului şi a planetelor, cu geometria curbelor de mutare a lor, cu farmecele şi arta complicată a iubirii. Acea iubire în care peste vechea bază fizică, instinctuală, se aşezau rafinamentele cunoaşterii psihice, stăpînirea sistemului nervos şi sentimentele stîrnite de orizontul formidabil al unei societăți care cuprindea trilioane de oameni excelenți, răspîndiți în sistemul poetico-gravitațional al numeroaselor planete dispuse după mintea şi gusturile omului. Acolo unde Tim vedea oameni nemişcați, se desfăşura de fapt o luptă gigantică pentru a descoperi noi amănunte ale substratului fizic al gîndirii, a vedea CUM se mişcă materia în gîndire, cum şi dacă se poate transmite gîndirea prin unde-naturale sau printr-un dispozitiv artificial adaptat creierului omenesc — fără cuvinte, fără a apela la ajutorul sunetelor, căci rostirea vorbelor ajunsese încă de mult prea lentă față de iuțeala gîndirii; în sfîrşit, o mare bătălie pentru a desluşi dacă vechea formulă de basm a lui Pal: „vom călători nu doar mai repede ca lumina, ci iute ca gîndul sau aproape aşa" — dacă această formulă ascundea o realitate ştiințifică sau numai latura negativă, idealistă, a gîndirii marelui descoperitor. Nu mai vorbim de încleştarea dintre umanitate şi tainele psihicului, pentru a dărui omului modern ceea ce pînă şi troglodiții din vechime, pînă şi animalele aveau fără nici o trudă: somnul natural.

Poate că era prea mare confortul fizic al noilor oameni, aşa cum îşi închipuia Tim? De fapt însă, încă de atunci, oamenii fuseseră foarte atenți la primejdiile confortului. Aşa se explică şi faptul că fiecare scaun din fața calculatoarelor avea o formă ciudată. La unii scaunul era prevăzut cu pedale şi îşi purta numele după un antic mijloc de transport şi sport pe care marea enciclopedie electronică îl denumeşte „bicicletă"; văzînd un spectacol, citind sau învățînd ore întregi, omul „mergea pe bicicletă", adică învîrtea pedalele de sub el. Alții stăteau în scaunul sistem caiac-barcă, iar bătrînilor savanți le

plăcea ca în timpul anumitor lucrări să inoate: în fața mesei lor de lucru se afla un bazin pitic. Ei înotau mereu, în vreme ce in bazin se crea un curent de apă armonizat după amplitudinea și forța mișcării lor, curent care îi împiedica să ajungă la marginea bazinului. Astfel străbăteau încetișor echivalentul a mii de metri „brasse“, în vreme ce căști fixate de urechi și de gură ii ajutau să comunice cu corpul calculatorului, iar fundul bazinului, luminat, le oferea, tremurătoare sub apă, ilustrațiile și textele cerute. Desigur, aveau ceasurile lor speciale de răgaz pentru sport. muzică, distracții, dar multora li se părea că randamentul mintal e mărit atunci cînd omul execută mișcări fizice lipsite de violență, dispuse ritmic și lent: se plimbă agale, înoată „brasse“ etc. Cind găseau soluția căutată, le plăcea să sară afară din bazin strigînd „Evrika!“. I-am întrebat pe mai mulți savanți din acea vreme ce înseamnă cuvîntul ăsta, dar au mormăit că-i o tradiție a savanților aflați intr-o baie și că mai mult nu știu nici ei despre asta. Poate că in cursul deceniului viitor, cînd mă voi ocupa de istorie, o să incerc și rezolvarea acestei enigme.

Vedea oare Tim — umilit și căutînd mijlocul de a se sinucide —, vedea el că absența picturilor din multe case nu înseamnă decit că pereții refractari pot reproduce orice operă? Că, de pildă, amatorii de artă teriană lăsau aprins pe peretele lor, cu zecile de ani, un vechi portret denumit „Gioconda“, captat și reprodus pe zidul lor exact așa cum era la muzeul planetar central? De altminteri portretele erau partea cea mai gustată a artei teriene, a picturii care cuprindea perioada cind oamenii trăiseră numai pe Pămînt. La mai puțin de un secol după descoperirea avioanelor, artiștii — care foarte adesea se mișcă mai lent decît restul societății, încetiniți de prejudecățile vechilor metode — observaseră, în sfîrșit, că peisajele aeriene nu-s cu nimic inferioare celor terestre sau marine, că pictura marinistă e o ramură mică față de pictura aviatică.

— Ne interesează doar acele aspecte din natură legate de existența omului și a sensibilității lui, spuseseră adversarii noii ramuri. Un oraș pe care-l vezi de sus mare cit un gîndac oarecare nu mai e oraș, ci o pată, un punct, un sector de hartă, orice, numai subiect de artă nu!

— Aerul, norii, vîrtejurile de vînt, munții și chiar orașele mici cît un ac reflectă proporțiile noi ale omului și fac de pe acum parte din sensibilitatea sa! răspunseseră partizanii metodei.

O dată cu zborurile interplanetare, vederea unei planete îndepărtate — care pînă atunci nu putea alcătui decit subiectul unui desen științific, fiind legată doar de rațiunea omului, de preocupările sale astronomice sau filozofice — devenise și obiectul sentimentelor și sensibilității lui imediate: planetele dense, metalice, cu primejdia mare de a strivi omul prin gravitația lor intensă, deveniseră, dintr-o imagine pur științifică, o realitate senzorial-concretă, care respingea omul, îi evoca ceva teribil, cu totul neprielnic vieții sale, in vreme ce planetele aureolate de atmosferă — iar apoi cele al căror subsol putea fi adaptat cerințelor omului — deveniseră un simbol al plăcerii și bucuriei; în zugrăvirea unei planete, mii de nuanțe posibile — pe care vechii oameni nici nu le putuseră bănui — deveneau obiect de artă și deosebeau o capodoperă cu puternic conținut afectiv și filozofic de un desen de duzină.

Tim nu-și dădea seama sau nu voia să-și dea seama că lipsa

„cuțitelor" și a „frînghiilor" — obiecte casnice cu ajutorul cărora oamenii de pe vremuri, ocazional, practicau obiceiul tragic și stupid al sinuciderii — nu insemna o decădere, ci pur și simplu incetarea unei nevoi. Pe el realitățile din jur îl umpleau în același timp și de dispreț, și de umilință. Dispreț, pentru că nu înțelegea această viață, care-i părea prea abstractă, prea utilitaristă, prea lipsită de efort, de dureri și de poezie, pe care el, în orbirea lui, nu le putea descoperi. Dar, în același timp, încerca umilință, pentru că sutele de ani de știință pe care îi asimilau acești oameni, cunoștințele lor extraordinare, iuțeala gindirii lor și impresia pe care o avea citeodată — nu întotdeauna justificată — că ei ii citesc toate gindurile, faptul că îl dăduseră la școală și că nu putea ține decit cu greu pasul cu copiii de 11 ani, ba chiar simpla statură a acestor oameni, toți trecuți de doi metri, excepționala lor dezvoltare fizică — toate astea și multe altele il făceau să se simtă cumplit de străin în lumea anului 41.042, el, care fusese pe navă poate cel mai strălucit om al generației sale. Simțea cumplit lipsa navei, de sute de ori mai puternic decît ar fi simțit un om mai vechi înstrăinarea de țara sau de planeta lui.

La asta se adăuga faptul că Lu nu-l iubea. Mîndru, ca Pit și ca toți oamenii vechii nave, Tim nu putea concepe mila în dragoste; și, de altminteri, văzuse încă de pe navă că sentimentele fetei inclină tot mai mult spre Pit și că Lu n-ar accepta niciodată să se despartă de Pit pentru a-l iubi, din milă, pe el, Tim.

Toate astea — dacă ținem seamă și de rana de la cap — se adunau difuz in mintea lui sub forma unui monstruos complot: strămoșii săi, care porniseră expediția „Arcei lui Noe", societatea ciudată a anului 41.042, catastrofa și rana căpătată, sentimentele lui Lu — toate alcătuiau un complot împotriva lui. Și toate ar fi fost altfel: expediția ar fi continuat să fie glorioasă, iar Lu poate l-ar fi iubit pînă la urmă — dacă nu se intîlneau cu lumea ciudată a lui 41.041-41.042. Un an de convalescență de la ciocnire nu făcuse decît să-i agraveze acest sentiment. Cu cit oamenii noii epoci il tratau mai sincer și mai prietenos, cu atît Tim căpăta impresia că vor să-l menajeze, că vor să-i ascundă faptul că el, gloriosul navigator, nu e pentru ei decit un cobai, un obiect de cercetare. Oamenii nu meritau desigur această părere, dar Tim se gîndea cu o satisfacție răutăcioasă:

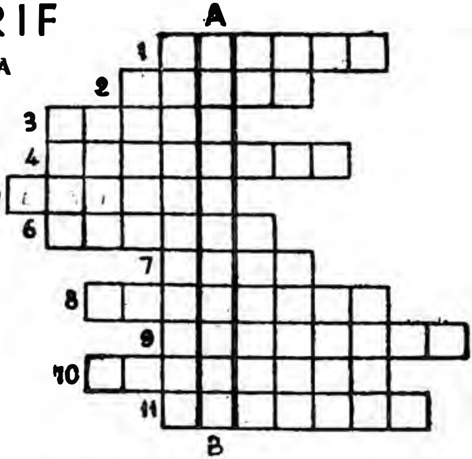
— Le voi trage chiulul. Ce mai mutră o să facă văzînd că prețiosul lor cobai, după ce că are o viață atît de scurtă, și-a făcut seama, a murit înainte de vreme, făcînd să dispară o dată cu el un material de experiență atît de necesar, atit de interesant!

Acestea erau — o spun cu părere de rău — gindurile lui Tim în timp ce rătăcea pe solul superbului sanatoriu denumit Pămînt, printre oamenii admirabili ai mileniului 42. Așa exploda intr-un om adevărul cel mai adesea valabil pînă atunci — că nimeni nu-și poate părăsi epoca și că fiecare om nu se poate realiza decit in epoca lui.

(Urmare în numărul viitor)

ARITMOGRIF

OAMENI DE ŞTIINŢA

1 — A fost unul dintre primii care au aplicat analiza chimică la fenomenele vieţii organice; 2 — Un mare om de ştiinţă şi pictor italian s-a născut în acest sat; 3 — A arătat posibilitatea aplicării undelor electromagnetice pentru transmiterea fără fir a semnalelor la distanţă; 4 — Unul dintre inventatorii fotografiei; 5 — A descoperit efectul de emisiune termoelectronică a filamentelor incandescente; 6 — A construit primul acumulator electric; 7 — A inventat maşina cu abur cu dublu efect; 8 — A lucrat în domeniul calculului diferenţial şi al calculului probabilităţilor; 9 — Realizatorul becului electric; 10 — A inventat maşina pneumatică; 11 — Este autorul unei importante lucrări despre energia electrică, folosită ca forţă motoare.

De la A la B: Tuturor acelor care au creat sau au născocit ceva pentru prima oară li se spune...

CONCURSUL CLUBULUI GLUMEŢILOR etapa a III-a

ATENŢIUNE!

Cu jocul din numărul de faţă începe cea de-a treia etapă a concursului de probleme şi jocuri distractive ale Clubului glumeţilor. Ca şi în etapele precedente participanţii la concurs sînt obligaţi a rezolva atît problemele publicate în revista „Ştiinţă şi tehnică", cît şi cele publicate în Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice. Şi de data aceasta rezolvările vor fi trimise toate odată într-un singur plic la sfîrşitul celei de-a treia etape, adică pînă la data de 1 octombrie 1958. Se va lua în considerare data poştei, iar orice plic sosit după data mai sus anunţată nu va mai fi luat în considerare.

Premiile care vor răsplăti pe cîştigătorii celei de-a treia etape sînt următoarele:

— Premiul I — un aparat de radio „Opereta"
— Premiul II — un picup
— Premiul III — un aparat foto „Orizont"
— 10 menţiuni constînd în abonamente la revista „Ştiinţă şi tehnică" sau la Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice.

Clubul glumeţilor.

9 NUMERE SE EXTRAG DIN URNA
PLUS 3
LOTO
SANSE CONSIDERABIL MĂRITE!

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandiher
flash_gordon
eviligheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LE